

សំឡេងនៃវិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

កាលបរិច្ឆេទចេញផ្សាយ ថ្ងៃទី ០១ ខែមេសា ឆ្នាំ ២០២២

លេខ ២០២២០២

កែសម្រួលដោយ- លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន / លោកបណ្ឌិត ហាង រ៉ុកគីម

មិត្តរួមការងារ- ជា សុខេន, យឿន ចារ៉ានី, ខន ស្រីលក្ខ, អ៊ុន កក្កដា, ទុយ គឹមអេង

ក្រុមកែសម្រួល – លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន, លោកបណ្ឌិត ប៉ុលហាន, លោកស្រីបណ្ឌិត ប្រាស អូ, លោកបណ្ឌិត ហាង រ៉ុកគីម។

សិក្ខាសាលាកំណែទម្រង់ស្តីពីភាពជាអ្នកដឹកនាំគ្រូគង្វាលCEMF ព្រះវិហារ កំពត-ព្រៃសំណាងពេនី ដែលប្រើសប្តិដារៀន (អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ កញ្ញា យឿន ចារ៉ានី) សិក្ខាសាលាលើកទី២ មានគោលបំណងអប់រំដល់គ្រូគង្វាលក្នុងខេត្តកំពត (មានគ្រូគង្វាល និងអ្នកដឹកនាំព្រះវិហារចំនួន ៤០ នាក់បានចូលរួម) មានការធ្វើឡើងដោយគ្រូអធិប្បាយ ៣ រូប និងគ្រូគង្វាលដែលជាអ្នកសម្របស

ម្រូប ក្រោមប្រធានបទ "ចូរឲ្យចំណីដល់កូនចៀមខ្ញុំ (យ៉ូហាន ២១:១៨)។ CEMF គ្រោងនឹងធ្វើសិក្ខាសាលាបន្ទាប់នៅខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2022។

ព្រឹត្តិបត្រនេះមានគោលបំណងចែករំលែកនូវគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់គ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជា និងធ្វើឱ្យពួកគេគោរពប្រតិបត្តិដើម្បីទៅផ្សាយដំណឹងល្អ នឹងដើម្បីកាន់កាប់អ្នកភូមិចំនួន 14000 នាក់នៅក្នុងខេត្តចំនួន 25 ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។

វិទ្យាស្ថានកំនែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

[លិខិតរបស់អ្នកនិពន្ធ]

សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ចំពោះកិច្ចការដ៏អាថ៌កំបាំងនឹងដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ក្នុងស្ថានភាពនេះ។

នៅក្នុងផ្នែកនេះនៃព័ន្ធកិច្ច CEMF របស់ខ្ញុំ សម្រាប់រយៈពេល 6 ខែ (ខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2021 ដល់ខែមីនា ឆ្នាំ 2022) ខ្ញុំឃើញព្រះហស្តរបស់ព្រះនៅក្នុងស្ថានភាពខ្ជិលរបស់យើង។ ខ្ញុំអរព្រះគុណព្រះចំពោះការ ធ្វើការរបស់ទ្រង់ក្នុងយើង។ ពិតណាស់ ទ្រង់ធ្វើការក្នុងព័ន្ធកិច្ចផ្សាយដំណឹងល្អរបស់យើងតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងការលះបង់របស់យើង (ភីលីព ១:៦, ២:១២-១៣) ។

ខ្ញុំអាចចែករំលែកភស្តុតាងដល់អ្នកសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់នៅក្នុងក្រុមជំនុំកម្ពុជាដូចខាងក្រោម៖

- 1. ភស្តុតាងទី១** ទោះជាយើងរំពឹងថាព័ន្ធកិច្ចអវិជ្ជមានក្នុងស្ថានភាពមានបញ្ហានេះក៏ដោយ។ ជាការពិតព្រះបានបង្កើតលទ្ធផលខុសគ្នា។ និយាយដោយត្រង់ ទៅតាមស្ថានភាពជាក់ស្តែង ខ្ញុំបានផ្ដោតលើព័ន្ធកិច្ចអក្សរសាស្ត្រដោយការបកប្រែ និងកែសម្រួលសៀវភៅល្អៗ។ល។ នៅក្នុងព្រះគុណនៃព្រះ ខ្ញុំអាចចាប់ផ្តើមវិទ្យាស្ថានខាលវីន ជាភាសាខ្មែរ ដោយក្រុមបកប្រែ CEMF ។ ថ្ងៃនេះខ្ញុំប្រាកដថានឹងបញ្ចប់សៀវភៅដំបូងជាភាសាខ្មែរ ឬជាភាសាអង់គ្លេស សម្រាប់សៀវភៅចំនួន 10 ក្បាល ដើម្បីរួមបញ្ចូល 5 ភាគ នៃវិទ្យាស្ថានខាលវីនដែលកំពុងបកប្រែឡើងវិញនេះ។ វាគឺជាគ្រាប់ពូជនៃព័ន្ធកិច្ចដ៏អស្ចារ្យនាពេលអនាគត។
- 2. ភស្តុតាងទី២** ព្រះបានធ្វើឱ្យយើងបង្កើតអគារព្រះវិហារឡើងចំនួន ២ នៅតំបន់ក្នុងខេត្តរតនគិរី ស្រុកអណ្តូងមាស និងស្រុកអូរយ៉ាដាវ តាមរយៈការលះបង់របស់អ្នកឧបត្ថម្ភព្រះវិហារ។ ហើយជាបន្តបន្ទាប់ផងដែរ ព្រះបានរៀបចំសាងសង់ព្រះវិហារនៅតំបន់ជាច្រើនស្រយាលម្ល៉េះ

យ។ ជាពិសេស មិត្តរួមការងាររបស់ខ្ញុំ លោកបណ្ឌិត ហាង រ៉ុកគឹម បានលះបង់សម្រាប់ព័ន្ធកិច្ចនេះ តាមរយៈទឹកចិត្តដ៏ស្ម័គ្រចិត្តនៃព្រះវិហារ ខេ ខូ របស់ប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង និងការបម្រើដោយបន្ទាប់ខ្លួនរបស់លោកស្រីបណ្ឌិត ប្រោស អូ នៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ ខ្ញុំជឿថាព្រះបានទទួលយកការរស់នៅដោយលះបង់របស់ពួកគាត់។ (រ៉ូម ១២:២) សម្រាប់ការលូតលាស់ឡើងវិញនៃក្រុមជំនុំកម្ពុជា។

3. ភស្តុតាងទី៣ ក្រុមហ៊ុនខ្មែរកូរ៉េ ហាន់សូល ចាស់ទុំ មុន ស៊ុនខាំង បានបម្រើក្នុងព័ន្ធកិច្ចពួកយើងនៅចំពោះព្រះ។ គាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះ និងព័ន្ធកិច្ចរបស់ពួកយើង ដោយផ្តល់ និងឧបត្ថម្ភអំណោយជាច្រើនប្រភេទសម្រាប់បេសកកម្មនៅតាមតំបន់ ដល់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា កាលពីឆ្នាំមុនគាត់បានបរិច្ចាគអារម្មណ៍ចំនួនសម្រាប់កុមារ ហើយនៅឆ្នាំនេះគាត់បានផ្តល់ម៉ាសចំនួន 20 ឡាំង (សរុប 12000 ប្រអប់) សម្រាប់ព័ន្ធកិច្ចរបស់យើង។ CEMF ផ្តល់បន្តទៅកាន់ព្រះវិហារចំនួន 18 - ជាព្រះវិហារសាខា ព្រះវិហារដែលសហការ និងព្រះវិហារកោសិកា និងកន្លែងផ្សេងទៀត៖ នឹងសិស្សសាលាបឋមសិក្សា ។ល។ ។

លើកលែងតែភស្តុតាងខាងលើ ព្រះបានរៀបចំគ្រប់យ៉ាងសម្រាប់ព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់រួចហើយ។ ដូច្នេះហើយយើងគួរតែរៀបចំសាងសង់ព្រះវិហារផ្សេងទៀតនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយបុគ្គលិកទាំងអស់ អ្នកឧបត្ថម្ភ និងសមាជិកព្រះវិហារទាំងអស់ និងអ្នកភូមិ ១៤០០០ នាក់ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន អ្នកនិពន្ធ។

ប្រុងនៃការលន់តួទោសនៃព្រះគម្ពីរ - ការការពារ ការពន្យល់ និងការវាយប្រហារ

ថ្មីៗនេះ យើងសង្កេតមើលឃើញការខុសឆ្គងមួយចំនួននៅក្នុងវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា។ មួយក្នុងចំណោមពួកគេមានឥទ្ធិពលលើគ្រឹះស្ថានបរិស័ទកម្ពុជា តាមរយៈឧបករណ៍បច្ចេកវិទ្យា និងជំនួយហិរញ្ញវត្ថុ។ ដូច្នេះ CEMF ធ្វើការឱ្យប្រាកដថាអ្វីដែលជាគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៅក្នុងបទគម្ពីរតាមរយៈសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ គោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ដ៏សមហេតុផល ជាបញ្ហានៃការសង្គ្រោះដ៏ត្រឹមត្រូវ។

ការញែកជាបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ពួកបរិសុទ្ធ

ចំណុចសំខាន់៖

1. ការញែកជាបរិសុទ្ធគឺជាកិច្ចការដ៏ប្រពៃរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីបន្សុទ្ធមនុស្សមានបាបកែប្រែចរិតលក្ខណៈទាំងអស់របស់មនុស្ស រូបឆ្កុររបស់ព្រះ និងធ្វើឱ្យយើងប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីសប្បុរស។
2. ការញែកជាបរិសុទ្ធបានកើតឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សដែលមានឥទ្ធិពលលើជីវិតទាំងមូលរបស់មនុស្ស។
3. ការញែកជាបរិសុទ្ធមានឥទ្ធិពលលើផ្នែកខ្លះនៃមនុស្ស ប៉ុន្តែការលូតលាស់ខាងវិញ្ញាណរបស់គ្រឹះស្ថានបរិស័ទគឺមិនល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងពិភពលោកទេ។
4. ការងារល្អមិនមែនជាការងារពេញលេញទេ ប៉ុន្តែជាការងារដែលចេញពីគោលការណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះ និងសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿ។
5. សេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួនគឺជាកិច្ចការបន្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចាប់ផ្តើមចេញពីចិត្តរបស់អ្នកជឿ ខិតទៅរកភាពល្អឥតខ្ចោះ។

គោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតផ្លាស់ប្តូរទៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃការញែកជាបរិសុទ្ធដោយធម្មជាតិ។ ការលះបង់ជីវិតនៅក្នុងស្ថានភាពនៃការរាប់ជាសុចរិតដើម្បីបម្រើព្រះត្រូវបានហៅថាបានញែកជាបរិសុទ្ធ។

1) លក្ខណៈនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ និងលក្ខណៈរបស់វា - ការញែកជាបរិសុទ្ធបានបន្ទុកមនុស្ស មានបាប ហើយបន្តនូវចរិតលក្ខណៈទាំងអស់របស់មនុស្ស រូបឆ្លុះនៃព្រះដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេធ្វើការ ល្អ គឺជាកិច្ចការដ៏ប្រពៃរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

សូមឲ្យព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្ត ញែកអ្នករាល់គ្នាចេញជាបរិសុទ្ធសព្វគ្រប់ ហើយឲ្យទាំងព្រលឹង នឹងវិញ្ញាណ ហើយរូបកាយទាំងមូលបានបំរុងទុកឥតសៅហ្មង ដរាបដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះ អម្ចាស់នៃយើង ទ្រង់យាងមក។ (ថែស្សាឡូនីចទី១ ៥:២៣)

ព្រោះព្រះអង្គ ដែលញែកជាបរិសុទ្ធ និងពួកអ្នកដែលទ្រង់ញែកជាបរិសុទ្ធ នោះសុទ្ធតែកើតមកពី ព្រះតែ១ បានជាទ្រង់មិនខ្មាសនឹងហៅគេជាបងប្អូនទេ។ នេះមិនស្របច្បាប់ផ្ទុយពីការរាប់ជា សុចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែសកម្មភាពនៃការសម្រាកនិងទាមទារឱ្យមានរយៈពេលវែង ហើយមិនដែល ឈានដល់ភាពល្អឥតខ្ចោះក្នុងជីវិតនេះឡើយ។ (ហេព្រើរ ២:១១)

ជាក់ស្តែង ប្រសិនបើវាជាកម្មសិទ្ធិនៃជំនឿអរូបី អ្នកជឿគួរសហការដើម្បីទៅដល់ការញែកជា បរិសុទ្ធ ដោយប្រើមធ្យោបាយក្នុងការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់គាត់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ (កូរិនថូសទី២ ៧:១ កូរិនថូស ៣:៥-១៤ ពេត្រុសទី១ ១:២២)

ដូច្នេះ ពួកស្នូនភ្លាមឡើយ ដែលមានសេចក្តីសន្យាទាំងនេះ នោះត្រូវឲ្យយើងរាល់គ្នាសំអាតខ្លួនយើង ពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលប្រឡាក់ខាងសាច់ឈាមចេញ ហើយខាងព្រលឹងវិញ្ញាណផង ព្រមទាំង បង្ហើយសេចក្តីបរិសុទ្ធ ដោយនូវសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ (កូរិនថូសទី២ ៧:១)

ចូរដេញតាមសេចក្តីមេត្រី ចំពោះមនុស្សទាំងអស់ចុះ ហើយឲ្យបានញែកជាបរិសុទ្ធដែរ បើអ្នកណា គ្មានសេចក្តីបរិសុទ្ធ នោះមិនដែលឃើញព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ (ហេព្រើរ ១២:១៤)

ការញែកជាបរិសុទ្ធមិនមែនជាលទ្ធផលដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យចេញពីការបង្កើតឡើងវិញនោះទេ ប៉ុន្តែវាពង្រឹងជីវិតថ្មីអភិវឌ្ឍន៍និងការពារវា។ វាមានពីរផ្នែក ហើយវាចង្អុលទៅការបន្ទុកពីការកខ្វក់ នៃអំពើបាបនៅក្នុងនិស្ស័យរបស់មនុស្ស និងអំពើពុករលួយរបស់វាបន្តិចម្តងៗ។ (រ៉ូម ៦:៤, ៥ កូរិនថូស ២:១២, ៣:១-២ កាឡាទី ២:១៩)

ដោយដឹងសេចក្តីនេះថា មនុស្សចាស់របស់យើង បានត្រូវឆ្កាងជាមួយនឹងទ្រង់ហើយ ដើម្បីឲ្យគូ អំពើបាបបានត្រូវសូន្យទៅ ប្រយោជន៍កុំឲ្យយើងនៅបំរើអំពើបាបទៀតឡើយ។ (រ៉ូម ៦:៦)

ហើយអស់អ្នកដែលជាប់រស់ផងព្រះគ្រីស្ទ នោះបានឆ្កាងសាច់ឈាមហើយ ព្រមទាំងសេចក្តីរំជួល និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាទាំងប៉ុន្មានផង។ (កាឡាទី ៥:២៤)

វាកើតឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស ហើយតាមធម្មជាតិវាមានឥទ្ធិពលលើជីវិតសរុបរបស់មនុស្ស។ (រ៉ូម ៦:១២ កូរិនថូសទី១ ៦:១៥, ២០ ថៃស្សាឡូនីចទី១ ៥:២៣) វានឹងនាំមកនូវការផ្លាស់ប្តូរនៃជីវិតខាងក្រៅពីការផ្លាស់ប្តូរពីកំណើត។

មនុស្សគួរសហការក្នុងកិច្ចការនៃការរាប់ជាសុចរិត ពីព្រោះថាការព្រមានដដែលៗនៃអំពើអាក្រក់បានកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ហើយនិងការល្អៗ (រ៉ូម ១២:៩, ១៦-១៧ កូរិនថូសទី១ ៦:៩-១០ កាឡាទី ៥:១៦-២៣) ហើយដាស់តឿនដោយមិនឈប់ឈរសម្រាប់ជីវិតបរិសុទ្ធ។ (ម៉ាថាយ ៦:៨ យ៉ូហាន 15:4-7 រ៉ូម 8:12-13 21:1-2 កូរិនថូស 6:7, 8, 15)

ព្រមទាំងប្រដាប់ខ្លួន ដោយមនុស្សថ្មីវិញ ដែលកើតមកក្នុងសេចក្តីសុចរិត ហើយក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ផងសេចក្តីពិត តាមភាពព្រះ។ (អេភេសូ ៤:២៨)

ចូរប្រដាប់ខ្លួនដោយមនុស្សថ្មីវិញ ដែលកំពុងតែកែឡើងខាងសេចក្តីចេះដឹង ឲ្យបានត្រូវនឹងរូបអង្គព្រះ ដែលបង្កើតមនុស្សថ្មីនោះមក។ (កូរិនថូស ៣:១០)

2) ការញែកជាបរិសុទ្ធមិនពេញលេញក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន - ការញែកជាបរិសុទ្ធមានឥទ្ធិពលលើផ្នែកខ្លះរបស់មនុស្ស ការលូតលាស់ខាងវិញ្ញាណរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធគឺមិនល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។ ពួកគេគួរតែតទល់នឹងអំពើបាប ព្រោះគេរស់នៅក្នុងពិភពលោក។ (ពង្សាវតារូបត្រីទី១ 8:46 សុភាសិត 20:9 អេសាយ 64:6 ដានីយ៉ែល 9:7 យ៉ូហានទី១ 1:9) ហើយពួកគេក៏គួរតែស្វែងរកការអភ័យទោសពីអំពើបាប () ប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អឥតខ្ចោះដ៏អស្ចារ្យជាង។ (រ៉ូម ៧:៧-២៦, កាឡាទី ៥:១៧ ភីលីព ៣:១២-១៤) សេចក្តីពិតនេះត្រូវបានបដិសេធដោយពួកល្អឥតខ្ចោះដែលបានអះអាងថាមនុស្សអាចឈានដល់ភាពពេញលេញក្នុងពិភពលោក។

ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា នៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ គឺក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំ គ្មានអ្វីល្អទេ ព្រោះខ្ញុំមានចិត្តចង់ធ្វើល្អជានិច្ច ប៉ុន្តែរកធ្វើមិនកើតសោះ។ (រ៉ូម ៧:១៨)

មិនមែនថា ខ្ញុំបានទទួល ឬថា ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ហើយនោះទេ តែខ្ញុំកំពុងតែដេញតាម សង្វាតនឹងចាប់ឲ្យបានសេចក្តី ដែលព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវបានចាប់ខ្ញុំឲ្យបាននោះដែរ។ (ភីលីព ៣:១២)

ពួកគេបានបង្ហាត់ថាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធគួរតែល្អឥតខ្ចោះ (ម៉ាថាយ 5:48, ពេត្រុសទី១ 1:16 យ៉ូហាន 1:4) ហើយនិយាយថាមនុស្សខ្លះល្អឥតខ្ចោះ។ (លោកុប្បត្តិ ៦:៩ យ៉ូប 9:៨ ពង្សាវតារូបត្រីទី១ ១៥:១៤,

គឺលីព ៣:១៥) ហើយវាបានអះអាងថា អ្នកដែលកើតចេញពីព្រះមិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានឡើយ។ (យ៉ូហានទី១ ៣:៦, ៨-៩)

ប៉ុន្តែការពិតការដែលយើងប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អឥតខ្ចោះ នោះមិនមានន័យថាមនុស្សនោះល្អឥតខ្ចោះនោះទេ។ លើសពីនេះពាក្យថា "ភាពល្អឥតខ្ចោះ"

មិនមែនមានន័យថាភាពមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបទេ។ ទោះជាល្អអេ យ៉ូប អេសា ត្រូវបានហៅថាគ្រប់លក្ខណ៍ក៏ដោយ ប៉ុន្តែប្រវត្តិសាស្ត្របញ្ជាក់ថាពួកគេមានអំពើបាប ជាក់ស្តែង។

ហើយយ៉ូហាននិយាយថា មនុស្សថ្មីមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទេ ហើយគ្រីស្ទបរិស័ទក៏មិនរស់នៅក្នុងអំពើបាបដែរ។ ប្រសិនបើយើងសារភាពថា យើងគ្មានបាបសោះ នោះឈ្មោះថាយើងបញ្ឆោតដល់ខ្លួន ហើយសេចក្តីពិតមិនស្ថិតនៅក្នុងយើងទេ។ (យ៉ូហានទី១ ១:៨)

1. ការរាប់ជាសុចរិត និងកិច្ចការល្អ

ការញែកជាបរិសុទ្ធគឺខិតជិតដល់ជីវិតនៃការញែកជាបរិសុទ្ធដោយធម្មជាតិ។ នេះត្រូវបានហៅសម្រាប់ផលផ្លែនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ។ កិច្ចការល្អមិនមែនជាការពេញលេញទេ នឹងកើតចេញពីគោលការណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ហើយក៏ជាកិច្ចការនៃសេចក្តីជំនឿដែរ។ (ម៉ាថាយ ៧:១៧-១៨, ១២:៣៣-៣៥ ហេព្រើរ ១១:៦)

ហើយកិច្ចការល្អគឺជាសកម្មភាពដែលព្យាយាមធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះដែលបានបើកបង្ហាញដោយចេតនា (ចោទិយកថា ៦:២ សាំយ៉ូអែលទី១ ១៥:២២ យ៉ូហាន ២:៨) នឹងដើម្បីធ្វើឲ្យសិរីល្អនៃព្រះជាគោលដៅចុងក្រោយ។ (កូរិនថូសទី១ ១០:៣១ កូរិនថូសទី១ ៣:១៧, ២៣)

មានតែពួកអ្នកដែលបានកើតម្តងទៀតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើកិច្ចការល្អបាន។ ប៉ុន្តែនេះមិនមានន័យថា អ្នកដែលមិនកើតឡើងវិញមិនអាចធ្វើអំពើល្អនោះទេ។ នៅក្នុងន័យនៃទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀត។ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១០:២៩-៣០, ១២:២ ១៤:៣ លូកា ៦:៣៣ រ៉ូម ២:១៤)។ យោងទៅតាមព្រះគុណទូទៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេអាចមានកិច្ចការស្របតាមច្បាប់ និងកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ហើយអាចមានគោលបំណងដ៏អស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែសកម្មភាពរបស់ពួកគេតែងតែមិនបង្កើតផលផ្លែជាបន្តទេ ពីព្រោះឫសគល់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ខាងវិញ្ញាណមិនបង្ហាញពីការគោរពប្រតិបត្តិដ៏ស្មោះត្រង់ចំពោះក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះទេ ចុងក្រោយពួកគេមិនអាចទៅដល់សិរីល្អនៃព្រះបានឡើយ។

សំយូរអែលទូលឆ្លើយថា តើព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងដង្វាយដុត ហើយនឹងយញ្ញបូជា ឲ្យស្មើនឹងការស្តាប់តាមទ្រង់ឬអី មើល ដែលស្តាប់បង្គាប់ នោះវិសេសលើសជាងយញ្ញបូជា ហើយ ដែលផ្ទៀងត្រចៀក នោះក៏វិសេសជាងខ្លាញ់នៃចៀមឈ្មោលទៅទៀត។ (សំយូរអែលទី១ ១៥: ២២)

ដូច្នេះ ទោះបីស៊ី ឬដឹក ឬធ្វើការអ្វីក៏ដោយ នោះចូរធ្វើទាំងអស់សំរាប់ចំរើនសិរីល្អដល់ព្រះចុះ។ (កូរិនថូសទី១ ១០:31)

តែបើឥតមានសេចក្តីជំនឿទេ នោះមិនអាចនឹងគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះបានឡើយ ដ្បិតអ្នកណា ដែលចូលទៅឯព្រះ នោះត្រូវតែជឿថា មានព្រះមែន ហើយថា ទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ ដល់អស់អ្នក ដែលស្វែងរកទ្រង់។ (ហេប្រើរ ១១:៦)

ផ្ទុយពីទស្សនៈរបស់រ៉ូម៉ាំងកាតូលិក យើងគួរតែអះអាងថា ទោះជាព្រះបានសន្យានឹងឲ្យរង្វាន់នៃ ព្រះគុណដល់យើងដោយឥតគិតថ្លៃក៏ដោយ (កូរិនថូសទី១ ៣:១៤ ហេប្រើរ ១១:២៦) កិច្ចការល្អ របស់អ្នកជឿមិនបានក្លាយជាគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេឡើយ (លូកា ១៧:៩ ហេប្រើរ ១១:២៦) កិច្ច ការល្អរបស់អ្នកជឿមិនបានក្លាយទៅជាការប្រព្រឹត្តទេ (លូកា ១៧:៩, ១០ អេភេសូ ២:៨-១០ ទីតុស ៣:៥) ភាពចាំបាច់នៃការល្អដែលផ្ទុយពីភាពមិនពិត។ (កូរីនថូស ១:១០ ធីម៉ូថេទី២ ២:២១ ទីតុស ២: ១៤ ហេប្រើរ ១០:២៤)។

II. សេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ពួកបរិសុទ្ធ

សេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ពួកបរិសុទ្ធផ្តល់នៃនាំបន្តពីសកម្មភាពដែលអ្នកជឿគួររក្សាដើរលើផ្លូវនៃ សេចក្តីសង្គ្រោះតាមធម្មជាតិ។ ក្នុងការនិយាយយ៉ាងតឹងរ៉ឹងនេះ ជាការធានានៃការសង្គ្រោះរបស់ មនុស្សគឺអាស្រ័យលើការសម្រេចរបស់ព្រះ។ សេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួនត្រូវបានកំណត់ថា កិច្ចការនៃព្រះ គុណរបស់ព្រះ ដែលចាប់ផ្តើមនៅក្នុងចិត្តនៃអ្នកជឿ គឺជាកិច្ចការបន្តនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បី ឈានទៅរកភាពពេញលេញ។

គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរយ៉ាងច្បាស់។ (យ៉ូហាន 10:28, 29, រ៉ូម 11:29 ភីលី ព ១:៦ ថែស្លូឡូនីថទី២ ៣:៣ ធីម៉ូថេទី២ ១:១២, 4:18 ហើយនៅពេលយើងជឿលើសេចក្តី ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ព្រះនៅក្នុងពិភពលោក យើងអាចឈានទៅដល់ការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (ហេ ប្រើរ ៣:១៤, ៦:១១ ១០:២២ ពេត្រុសទី២ ១:១០) លើកលែងតែអ្នកនិកាយកំណែទម្រង់ផ្សេងទៀត មិនចូលចិត្តគោលលទ្ធិនេះទេ។ ការអះអាងថាគោលលទ្ធិនេះខុសនឹងការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ

ដោយសារបទគម្ពីរបានព្រមានដល់អ្នកក្បត់ (ហេព្រើរ ២:១ ១០:២៦) ដាស់តឿនឲ្យរក្សាផ្លូវនៃ សេចក្តីសង្គ្រោះ (ម៉ាថាយ 24:13, កូឡូស 1:23 ហេព្រើរ 3:14) ហើយកត់ត្រាករណីក្បត់នេះ (ធីម៉ូ ថេទី ១ ១:១៩, ២០២ ធីម៉ូថេទី ២ ២:១៧, ១៨, ៤:១០)

ការព្រមាន និងការដាស់តឿនបែបនេះ បង្ហាញពីលទ្ធភាពនៃការចំលង ហើយនិងបង្ហាញភស្តុតាង គ្រប់គ្រាន់ ទៅតាមករណីនីមួយៗ។ ប៉ុន្តែតាមពិតការព្រមាន និងការដាស់តឿនមានន័យថា ព្រះ ជាម្ចាស់ធ្វើការដោយផ្ទាល់ ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សនោះសហការក្នុងកិច្ចការទាំងមូល ប៉ុន្តែមិនមែនជា ភស្តុតាងដែលបង្ហាញថា គ្រីស្ទានពិតអាចក្បត់ព្រះនោះទេ។ (រ៉ូម ៩:៦ យ៉ូហាន ២:១៩ វិវរណៈ ៣: ១)

ខ្ញុំឲ្យជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់វា វាមិនត្រូវវិនាសនៅអស់កល្បរៀងទៅ ក៏គ្មានអ្នកណាឆក់យកវាពី ដៃខ្ញុំបានទេ ២៩ ព្រះវរបិតានៃខ្ញុំ ដែលប្រទានវាមកខ្ញុំ ទ្រង់ធំលើសជាងទាំងអស់ គ្មានអ្នកណា អាចនឹងឆក់វាចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំបានឡើយ។ (យ៉ូហាន ១០:២៨-២៩)

គឺដោយហេតុនោះ បានជាខ្ញុំរងទុក្ខទាំងនេះ តែខ្ញុំមិនខ្មាសទេ ដ្បិតខ្ញុំស្គាល់ព្រះដែលខ្ញុំបានជឿ តាម ហើយខ្ញុំជឿពិតថា ទ្រង់អាចនឹងថែរក្សាបញ្ជី ដែលខ្ញុំបានផ្ញើទុកនឹងទ្រង់ ដរាបដល់ថ្ងៃនោះឯង។ (ធីម៉ូថេទី ២ ១:១២)

ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់នឹងប្រោស ឲ្យខ្ញុំរួចពីគ្រប់ការអាក្រក់ទៅទៀត ទ្រង់នឹងថែរក្សាខ្ញុំ ទុកសំរាប់នគរ ទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌ សូមឲ្យទ្រង់បានសិរីល្អ នៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងរាបតទៅ អាម៉ែន។ (ធីម៉ូថេទី ២ ៤:១៨)

ការយល់ឃើញពីជីវិតក្នុងការកែទម្រង់

និពន្ធដោយលោកវេជ្ជបណ្ឌិត Jung Am, Yune Sun Park, បកប្រែដោយ White Young Jeon

ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងបានដាក់ក្រុមជំនុំរវាងព្រះ និងមនុស្ស ហើយមានទំនោររារាំងការប្រកបគ្នាដោយ ផ្ទាល់រវាងព្រះ និងមនុស្ស។ ប៉ុន្តែអ្នកកែទម្រង់មិនទទួលអ្នកសម្រុះសម្រួលណាមួយទេ លើកលែង តែព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកកែទម្រង់បដិសេធចំណើម្បីថ្វាយបង្គំវិបុល។ នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ មិនត្រឹមតែ មានថ្មអនុស្សាវរីយ៍របស់ Calvin ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងទីបញ្ចុះសពរបស់គាត់ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ ដោយស្មៅ ហើយមានតែការតូចៗប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ទ្រឹស្តីសេរីនិយ Liberal ម ក៏អះអាងថាការមិនកំណត់រវាងមនុស្សនិងមនុស្សនោះដែរ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ប្រព័ន្ធនៃគំនិតខ្លួនឯង មិនទាមទារភាពជាម្ចាស់នៃព្រះទេ ការមិនតាំងចិត្តរវាងមនុស្សនិងមនុស្សមិនត្រូវបានបង្កើតឡើង ពិតប្រាកដទេ ហើយពិភពនៃសេរីភាពដើម្បីមានភាពសុខដុមរមនាពិតប្រាកដមិនបានដឹងខ្លាំង នោះទេ។ កំណែទម្រង់ចាត់ទុកទំនាក់ទំនងរវាងមនុស្ស និងនៅកណ្តាលនៃភាពជាម្ចាស់របស់ ព្រះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារគាត់គិតថា ការពិតដែលមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាព នៃព្រះជាម្ចាស់រួមគ្នា និងការពិតដែលថាមនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាប ដែលនឹងត្រូវវិនាស ដោយធម្មជាតិ ទើបគាត់មិនប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាទៅអះអាងចំពោះអ្នកដទៃ និងមនុស្សរបស់ ព្រះ កម្រិតដូចគ្នា។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានៅទីនេះ គាត់មិនមើលងាយផែនការរបស់ព្រះដែលត្រូវ បានបង្ហាញនៅក្នុងមនុស្សដូចគ្នានោះទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះបានផ្តល់ឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមកនូវទេព កោសល្យ និងឱកាសដល់មនុស្សម្នាក់ៗ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មនុស្សបនេះសង្កត់ធ្ងន់ថា ប្រជា ពលរដ្ឋត្រូវធ្វើសេវាកម្ម និងមានការទទួលខុសត្រូវ។ ហើយចំពោះអ្នកបម្រើដើម្បីទទួលខុសត្រូវ គាត់គួរត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយសក្តិសមក្នុងព្រះអម្ចាស់។ អាស្រ័យហេតុនេះ សង្គមនៃកំណែទម្រង់ ត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងបរិយាកាសដ៏ថ្លៃថ្នូរមានឥទ្ធិពល ជាមួយនឹងភាពសុខដុមរមនាពិតប្រាកដ និងពិភពលោកដែលមានសេរីភាព។

1. កំណែទម្រង់ និងវិទ្យាសាស្ត្រ

គ្រិស្ដានមិនមើលងាយវិទ្យាសាស្ត្រទេ។ ពីព្រោះក្រោយពីព្រះបានបង្កើតសត្វលោកទាំងអស់ ហើយបញ្ជាឲ្យមនុស្សចុះចាញ់គ្រប់ទាំងអស់ ហើយគ្រប់គ្រងលើវា។ (យោងទៅលោកុប្បត្តិ ១:២៨)

សង្គ្រាមសាសនាធ្ងន់ធ្ងរដែលបានកើតឡើងក្នុងប្រទេសហូឡង់ (១៥៧២-១៦០៩) គឺជាការប្រយុទ្ធ គ្នារវាងអំណាចអ្នកតវ៉ា និងអំណាចនៃសាសនាចាស់ក្នុងប្រទេសអេស្ប៉ាញ។ បន្ទាប់មក ហូឡង់ បានបង្វែរឈាមជាច្រើនដើម្បីបង្កើតការពិតដែលបានកែទម្រង់។ បន្ទាប់ពីប្រទេសនេះបានយក ឈ្នះលើសង្គ្រាមដោយផ្ទាល់ មិនបានពង្រឹងកម្លាំងយោធាទេ ប៉ុន្តែលទ្ធផលដែលខ្លួនព្យាយាម បង្កើតការអភិវឌ្ឍន៍វិទ្យាសាស្ត្រ បានបង្កើតសាកលវិទ្យាល័យ Leiden ។ ដូចដែលយើងដឹងហើយ ថា ជនជាតិហូឡង់បានបង្កើតកែវយឺត មីក្រូទស្សន៍ និងទែម៉ូម៉ែត្រ។

(1) ហេតុផលដើម្បីជឿលើសេរីភាពនៃវិទ្យាសាស្ត្រ

គ្មាននរណាម្នាក់មិនអាចរារាំងសកម្មភាពវិទ្យាសាស្ត្របានទេ។ ឥស្សរជននៃព្រះវិហារចាស់ក្នុង យុគមជ្ឈិមសម័យបានភ្ញៀវសង្កត់លើសកម្មភាពដ៏បរិសុទ្ធនៃវិទ្យាសាស្ត្រគឺជាការសោកស្តាយ យ៉ាងខ្លាំង។ ការប្រព្រឹត្តចំពោះសិទ្ធិអំណាចនយោបាយ ឬពួកឥស្សរជនដែលពុករលួយនោះ មិន សមនឹងច្បាប់របស់ព្រះឡើយ។ បើការអះអាងរបស់វិទ្យាសាស្ត្រគ្មានការពិត នោះគួរតែតស៊ូតាម ទ្រឹស្តីវិទ្យាសាស្ត្រសុទ្ធសាធ។ តាមរយៈការពង្រីកដោយសេរីភាពនៃវិទ្យាសាស្ត្រ ទ្រឹស្តីជាច្រើននឹង ចេញមក។ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រឹស្តីទាំងអស់ យើងមិនអាចគិតថាត្រូវការថា វិទ្យាសាស្ត្រ និង សាសនាពិតនឹង ក្នុងន័យសុទ្ធ វិទ្យាសាស្ត្រសុទ្ធ និងសាសនាពិត មិនឈ្លោះគ្នាទេ។ ដោយសារ ព្រះយេស៊ូវដែលបើកសម្តែងសាសនាពិតបានបង្កើតច្បាប់ទាំងអស់ក្នុងពិភពធម្មជាតិដែលជា ច្បាប់នៃវិទ្យាសាស្ត្រ។ ដូច្នេះ ទោះបីវិទ្យាសាស្ត្រខុសដែលបន្សល់ទុកការពិត ក៏មិនមើលងាយ សាសនាពិតដោយហេតុផលដែរ។ ដោយសារតែវិទ្យាសាស្ត្រខុសក៏អាចដំណើរការបានដោយ អាស្រ័យលើទំនុកចិត្ត (ការធានាចំពោះច្បាប់នៃការបង្កើតរបស់ព្រះ) ដែលអាចជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃ សេចក្តីពិត។ មូលដ្ឋាននៃការសិក្សានៅក្នុងសកម្មភាពណាមួយនៃវិទ្យាសាស្ត្រគឺទំនុកចិត្ត។ ឧទាហរណ៍ គោលគំនិតដែលជាមូលដ្ឋាននៃការស្មាន ពេលគឺឈឺចាប់ ធ្ងន់ ផ្អែម ជាដើម មិនមែន ជាការពិតរបស់វិទ្យាសាស្ត្រ ដែលយើងត្រូវជឿដោយផ្ទាល់នោះទេ។ ដូចជារឿងនេះដែរ វិទ្យាសាស្ត្រ គ្រប់ប្រភេទត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងមូលដ្ឋាននៃទំនុកចិត្ត។ ដូច្នេះវិទ្យាសាស្ត្រ និងសាសនាពិតមិន ឈ្លោះគ្នាទេ។

(2) ហេតុផលដែលត្រូវជឿការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ

អ្នកដែលជឿលើការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះជឿថា សត្វទាំងអស់ក្នុងសកលលោកត្រូវបាន រូបរមដោយព្រះតែមួយ។ បើយើងមិនជឿលើការចាត់ចែងរបស់ព្រះទេ នោះអ្វីៗទាំងអស់នៃលោកី យនេះមិនមានចរិតជាប់លាប់ មិនទៀងទាត់ មិនប្រាកដប្រជា និងឧបទ្វីហេតុនោះទេ ព្រោះពិភព

លោកមិនមែនជាពិភពនៃលំដាប់ ទើបមិនមែនជាកម្មវត្ថុដែលត្រូវសិក្សា។ នៅលើពិភពលោក រាល់ចំណេះដឹងជាប្រព័ន្ធមិនអាចបង្កើតបានទេ។ ដូច្នេះហើយ ជំនឿលើលំដាប់នៃការបង្រួបបង្រួម និងពង្រឹង និងសណ្តាប់ធ្នាប់ ជំរុញវិទ្យាសាស្ត្រ។

(3) ហេតុផលដើម្បីទទួលយកតំបន់នៃវិទ្យាសាស្ត្រ

Calvin បានទទួលការយល់ដឹងអំពីគោលការណ៍នៃការបង្កើតពីចំណុចចាប់ផ្តើមនៃឈើឆ្កាង។ គ្រប់ចំណេះដឹង និងប្រាជ្ញាទាំងអស់ត្រូវបានលាក់នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវ ដែលជាព្រះអាទិត្យដ៏សុចរិត។ (កូល ២:៣)។ ក្នុងនាមជាសាសនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គ្រីស្ទានបានដោះស្រាយបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស។ លទ្ធផលនេះមិនត្រឹមតែមានឥទ្ធិពលលើការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងនៃសត្វទាំងអស់ដែលព្រះបានបង្កើតជាមួយនឹងព្រលឹងផងដែរ។ អ្នកជឿពិតមើលឃើញពេលវេលាដោយទិដ្ឋភាពដើម្បីមើលឃើញពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ វត្ថុដ៏អស់កល្បជានិច្ច និងពេលវេលាត្រូវរួបរួមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយបើកសម្តែងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ក្នុងការបង្កើត ហេតុនេះហើយបានជាអ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិកមិនមានភាពផ្ទុយគ្នាជាលទ្ធិទ្វេរវាងភាពអស់កល្បនិងពេលវេលាឡើយ។ បន្ទាប់មក គ្រីស្ទបរិស័ទចាស់បានមើលងាយទិដ្ឋភាពនៃពេលវេលាដែលបានប្រព្រឹត្តខុស មិនមានសារៈសំខាន់ចំពោះវិទ្យាសាស្ត្រ។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទាន មិនត្រឹមតែជាសេចក្តីសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាអត្ថន័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃសកលលោកផងដែរ។ (ម៉ាថាយ ១៩:២៨, រ៉ូម ៨:២១) កំណែទម្រង់គោរពវិទ្យាសាស្ត្រ។ Peter Blasius នៅទីក្រុង Amsterdam គឺជាគ្រូអធិប្បាយដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ ហើយក៏ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អផងដែរ ដើម្បីមានចំណេះដឹងច្រើននៅក្នុងភូមិសាស្ត្រ។ ដូច្នេះហើយនៅសម័យបច្ចុប្បន្ន អ្នកនារីក៏ជាច្រើននាក់បានប្រើផែនទីរបស់គាត់។ អ្នកកែទម្រង់មិនសង្កត់ធ្ងន់លើភាពអស់កល្បជានិច្ច ហើយគោរពតាមពេលវេលាដែលព្រះបានបង្កើត ហើយថែមទាំងសង្កត់ធ្ងន់លើការសិក្សាឱ្យស៊ីជម្រៅជាងអ្នកមិនជឿ។

(4) ការកែទម្រង់ និងព្រះគុណរួម

អ្នកកែទម្រង់ ការស្រាវជ្រាវ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះពីព្រះគុណ (សេចក្តីជូនដំណឹងរបស់ព្រះ) ក៏ស្វែងរកពីព្រះគុណទូទៅ ព្រះគុណគឺជឿជឿ។ Kuyper គិតថាព្រះគុណធម្មតាដូចតទៅនេះ ព្រះគុណរបស់ព្រះមានពីរប្រភេទ វត្ថុពីរសន្មតថា ទុច្ចរិតសរុប។ មួយគឺជាព្រះគុណពិសេស; មួយទៀតគឺជាព្រះគុណទូទៅ។ ព្រះគុណពិសេសគឺជាព្រះគុណនៃការបង្កើតឡើងវិញដែលទាក់ទងទៅ

នឹងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ហើយវាបំបាត់ការឈឺចាប់ពីអំពើបាប និងបំបាត់ឫសគល់
នៃអំពើបាប។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះគុណធម្មតាគ្រប់គ្រងលក្ខណៈនៃអំពើបាបផ្នែកខ្លះ។ ប៉ុន្តែដោយ
សារប្រតិបត្តិការនេះ សង្គមមនុស្សបានស្វ័យទ្រាំនឹងរបៀបរៀបរយ និងសុចរិតភាពមួយចំនួន។ មិន
ត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ Kuyper បានបង្ហាញទិដ្ឋភាពវិជ្ជមាននៃព្រះគុណធម្មតាម្តងទៀត ព្រះបានស្វ័យទ្រាំ
ថាមនុស្សជាតិអាចបង្ហាញពីទេពកោសល្យដែលផ្តល់ឱ្យផ្នែកខ្លះ។ ដូច្នេះ ព្រះគុណធម្មតាក៏ជា
គុណធម៌ដែលព្រះទ្រង់ប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បោះបង់ចោលពួកគេ
ទៅក្នុងអំពើបាប នោះពួកគេនឹងត្រូវវិនាសទាំងស្រុង។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងអំណាចនៃអំពើ
បាបរបស់ពួកគេដោយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ហើយការពារទេពកោសល្យដែលបានបង្កើត។ Calvin
បាននិយាយនៅក្នុងវិទ្យាស្ថានរបស់គាត់ថា « យើងមិនគួរភ្លេចអំណោយដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រទាននោះទេ។ វាគឺជាទេពកោសល្យដែលមនុស្សជាតិទទួលបានជាទូទៅ។ ព្រះ
គុណពិសេសដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយអ្នកជឿបានញែកពួកគេជា
បរិសុទ្ធ នៅទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀត មានកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីថែរក្សាសត្វទាំងអស់។
» (វគ្គទី២ ជំពូកទី២ ខ១៦) (សូមមើលទំនុកតម្កើង ៣៦:៧, ១០៤:៣, ១៤៥:៩ ទី១ កូរិនថូស ៣:
១-២ ហេប៊ី ៦:៤-៥ ប្រៀបធៀបលោកុប្បត្តិ ៦:៣, ទំនុកតម្កើង ៨១:១១- 12 កិច្ចការ 7:42 រ៉ូម 1:24,
26, 28) Calvin ក៏បាននិយាយដូចតទៅ។ “យើងឃើញមនុស្សដែលព្យាយាមរស់នៅប្រកបដោយ
គុណធម៌ដោយមានចរិតលក្ខណៈសាមញ្ញ។ ជាការពិតណាស់ យើងមិនអាចមើលងាយបានទេថា
ក្នុងចំណោមគុណធម៌របស់ពួកគេ មានចំណុចខុសមួយចំនួន ប៉ុន្តែជារឿងល្អផ្សេងទៀត ដែល
យើងអាចទទួលយកបាន»។

[សំឡេងរបស់ CRFI] អ្វីទៅជាការកែទម្រង់ជំនឿ? (7)

ក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់ពិភពលោកបន្ទាប់

សរសេរដោយ John Calvin ពី True Christian Life ជំពូកទី V

1. តើមានអ្វីជាមួយផែនដី បើប្រៀបធៀបនឹងស្ថានសួគ៌

1. សិរីល្អណាក៏ដោយដែលយើងត្រូវដកចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏មានបាបនៃជីវិតនោះ យើងអាចបន្ថែមនូវបំណងប្រាថ្នាសម្រាប់ពិភពលោកដ៏ល្អប្រសើរមួយ។ ពិតមែនហើយចំពោះអ្នកកាន់សាសនាមិនពិតដែលពង្រីកអស្ចារ្យបំផុតគឺមិនកើតហើយក្រោយមកស្លាប់ភ្លាមៗ។ បើគ្មានចំណេះដឹងអំពីព្រះ និងសាសនាពិត តើគេនឹងឃើញអ្វីទៀតក្នុងជីវិត តែភាពមិនសប្បាយចិត្ត និងទុក្ខវេទនា? ហើយក៏មិនមានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលនៅក្នុងអាកប្បកិរិយារបស់ Scythians ដែលបានកាន់ទុក្ខនិងយំនៅឯកំណើតនៃសាច់ញាតិរបស់ពួកគេនិងដែលបានប្រារព្ធពិធីយ៉ាងឧឡារិកក្នុងពិធីបុណ្យសពរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេមិនមានប្រយោជន៍ចំពោះពួកគេទេ ពីព្រោះដោយគ្មានចំណេះដឹងអំពីជំនឿពិតលើព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេមិនយល់ពីរបៀបដែលអ្វីដែលនៅក្នុងខ្លួនវាផ្ទាល់ ទាំងពរជ័យ ឬគួរឱ្យចង់បាន អាចនាំឱ្យមានប្រយោជន៍ដល់អ្នកជឿ។ ដូច្នេះហើយទស្សនៈរបស់ពួកអ្នកមិនជឿ បានបញ្ចប់ដោយភាពអស់សង្ឃឹម។

2. វាគួរតែជាគោលបំណងនៃអ្នកជឿ ដូច្នេះនៅពេលដែលពួកគេប៉ាន់ស្មានជីវិតរមែងស្លាប់នេះ ដែលពួកគេយល់ថាដូចដែលវាគឺ វាគ្មានអ្វីក្រៅពីទុក្ខព្រួយនោះទេ។ ដូច្នេះ មានតែពួកគេទេដែលព្យាយាមឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងដោយបង្កើនភាពរីករាយ និងការត្រៀមខ្លួនដើម្បីសម្រុះសម្រួលលើជីវិតអស់កល្បនាពេលអនាគត។ នៅពេលដែលយើងមកប្រៀបធៀបស្ថានសួគ៌ និងផែនដីនោះយើងប្រហែលជាមិនគ្រាន់តែភ្លេចទាំងអស់អំពីជីវិតបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងមើលងាយ និងមើលងាយវាទៀតផង។ ចុះបើស្ថានសួគ៌ជាមាតុភូមិរបស់យើងវិញ តើផែនដីនេះជាកន្លែងនិរទេសអ្វី ហើយជីវិតនេះគឺជាដំណើរឆ្លងកាត់ស្រុកចម្លែកមួយ? ប្រសិនបើចាកចេញពីពិភពលោកនេះមានន័យថាច្រកចូលទៅក្នុងជីវិត Leal តើពិភពលោកនេះជាអ្វីក្រៅពីផ្នូរ? តើមានអ្វីទៀតនៅលើផែនដីដ៏អាក្រក់នេះ ប៉ុន្តែត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់? ប្រសិនបើការរំដោះខ្លួន

ចេញពីរូបកាយមានន័យថាមានសេរីភាពពេញលេញ តើរូបកាយនេះមានអ្វីក្រៅពីគុក? ប្រសិនបើ ដើម្បីរីករាយចំពោះវត្ថុមានរបស់ព្រះដាក់ពូលនៃសុភមង្គល តើវាមិនមែនជាទុក្ខព្រួយទេឬ? ដ្បិត រហូតដល់យើងគេចចេញពីលោកីយ៍នេះ « យើងបានអវត្តមានពីព្រះអម្ចាស់»។ ដូច្នេះ បើជីវិតនៅ លើផែនដីត្រូវបានគេប្រៀបធៀបនឹងឋានសួគ៌ នោះប្រាកដជាត្រូវគេមើលងាយ ហើយរាប់ថាបរាជ័យ។

3. ប៉ុន្តែជីវិតបច្ចុប្បន្នមិនគួរត្រូវបានស្អប់ឡើយ លើកលែងតែក្នុងពេលដែលវាចុះចូលយើងឱ្យធ្វើ បាប ទោះបីជាការស្អប់នោះមិនគួរអនុវត្តត្រឹមត្រូវចំពោះជីវិតខ្លួនឯងក៏ដោយ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ ដោយ យើងគួរតែនឿយហត់ ហើយមើលងាយវា រហូតទាល់តែយើងចង់បានទីបញ្ចប់ ទោះបី យើងគួរត្រៀមខ្លួនដើម្បីរក្សាវា ដរាបណាវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។ ម្យ៉ាងទៀត ការនឿយ ហត់របស់យើងគួរតែរារាំងយើងពីការព្រួយបារម្ភនិងភាពមិនចេះអត់ធ្មត់។ ពីព្រោះជីវិតនេះគឺជា តំណែងមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់យើង ហើយយើងត្រូវនៅជាប់រហូតដល់ព្រះអម្ចាស់ត្រាស់ ហៅយើងចេញ។ ប៉ុលពិតជាសោកស្តាយខ្លាំងណាស់ ដែលគាត់ត្រូវបានឃុំឃាំងនៅក្នុងចំណង នៃរូបកាយយូរជាងគាត់ចង់បាន ហើយគាត់ពិតជាចង់ឃើញការរំដោះ។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ គាត់សម្រាកនៅក្នុងឆន្ទៈរបស់ព្រះហើយបញ្ជាក់ថាគាត់ត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ទាំងស្នាក់នៅឬចាកចេញ។ គាត់ទទួលស្គាល់ថាគាត់ត្រូវបានចងដើម្បីលើកតម្កើងព្រះនាមរបស់ព្រះ ទោះដោយជីវិត ឬ ដោយសេចក្តីស្លាប់។ ប៉ុន្តែ នោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការកំណត់នូវអ្វីដែលគួរឲ្យចាប់ អារម្មណ៍បំផុតសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។

4. ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើវាជាការសមស្របយើង “រស់នៅ ហើយស្លាប់សម្រាប់ព្រះ អម្ចាស់” ចូរយើងចាកចេញពីផែនកំណត់នៃជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់របស់យើង ទៅនឹងការសម្រេច ចិត្ត និងការគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រាថ្នាយ៉ាង ខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយបន្តសញ្ជឹងគិតអំពីសេចក្តីស្លាប់ ខណៈពេលដែលយើងមើលងាយ [ភាពឥត ប្រយោជន៍] ជីវិតបច្ចុប្បន្ន ប្រៀបធៀបនឹងអមតៈនាពេលអនាគត។ ហើយសូមឲ្យយើងខ្ញុំដោយ សារយើងជាទាសករនៃអំពើបាបដែលចង់ចាកចេញពីជីវិតនេះ នៅពេលណាដែលវានឹងធ្វើឲ្យព្រះ យេហូវ៉ាពេញចិត្ត។ រ៉ូម ៧:២៤; ១:២០; រ៉ូម ១៤:៧ និង ៨។

“ដាវីឌ និងខ្ញុំ” សូមបើកជាមួយខ្ញុំទៅព្រះគម្ពីរ ២សាំយូអែល១១

ដោយលោកគ្រូបណ្ឌិត ហាង រ៉ុកគីម នាយកCEMF CRPLS

He had served as Africa Morocco missionary for 5 years and has PH D of Oriental Medicine in America and studied Moody Bible Institute and Westminster Theological Seminary M. Div.

សេចក្តីផ្តើម

ព្រះគម្ពីរមានភាពស្មោះត្រង់ក្នុងកំណត់ត្រាអំពីបុរស និងស្ត្រីដ៏អស្ចារ្យ។

វាមិនត្រឹមតែកត់ត្រាអំពីពួក និងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ដែលសក្តិសមជាគំរូរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ

ប៉ុន្តែក៏មានការបរាជ័យ និងអំពើបាបរបស់ពួកគេផងដែរ ដែលត្រូវបានសរសេរសម្រាប់ការដាស់តឿន និងការព្រមានរបស់យើង។

យកស្តេចដ៏ល្អបំផុតរបស់អ៊ីស្រាអែលមួយអង្គ - ស្តេចដាវីឌ ជាមនុស្សម្នាក់ដែលធ្វើតាមព្រះទ័យ ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែទ្រង់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើនដង។

អំពើបាបដ៏ក្រៀមក្រំបំផុតរបស់គាត់គឺប្រហែលជារឿងរបស់គាត់ជាមួយនាងបាតសេបា និងការសម្លាប់ប្តីរបស់នាង យូរី។

ដាវីឌបានរកឃើញថាការធ្វើបាបនិងមិនសព្វព្រះទ័យដល់ព្រះគឺងាយស្រួលប៉ុណ្ណា។

តើដាវីឌបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបអ្វី?

១. អំពើបាបទី ១: ការជិតក្បត់ (២ សាំយូអែល ១១:២-៥)

២ សាំយូអែល១១: ២ «មានកាល១ថ្ងៃ ពេលជិតឯជីតហើយ នោះដាវីឌក្រោកពីព្រះទ័នយាងទៅមក នៅលើដំបូលដំណាក់ ក៏ទតព្រះនេត្រទៅឃើញស្ត្រីម្នាក់កំពុងតែងូតទឹក នាងនោះមានរូបឆោមស្រស់ល្អណាស់ »។

ដាវីឌបានឃើញនាង ហើយចង់បាននាង។ (ទោះបីជានាងជាស្រ្តីដែលរៀបការហើយក៏ដោយ)
(ប្តីរបស់នាងគឺជាទាហានរបស់ដាវីឌផ្ទាល់ដែលកំពុងប្រយុទ្ធនៅជួរមុខនៃសមរភូមិសម្រាប់គាត់
និងនគរបស់គាត់)។

ដាវីឌបានចាត់នរណាម្នាក់ឲ្យទៅទទួលនាង។ ដាវីឌបានជិតក្បត់ជាមួយនាងបាតសេបា។

២. អំពើបាបទី២៖ ការបោកបញ្ឆោត (២សាំយូអែល ១១:៦-១៣)

នៅពេលដែលដាវីឌបានដឹងថា នាងបាតសេបាមានផ្ទៃពោះ គាត់មានគម្រោងធ្វើឲ្យគេមើលទៅថា
ទារកនោះមិនមែនជាកូនរបស់គាត់ តែជាកូនរបស់នាងជាមួយនិងប្តីនាងវិញ។

ដាវីឌឲ្យយ៉ូអាប (មេទ័ព) ទៅយកប្តីនាងបាតសេបា តើគាត់ឈ្មោះអ្វី? គាត់ឈ្មោះអ្វី? ហើយប្រាប់
គាត់ឲ្យឈប់សម្រាកប៉ុន្មានថ្ងៃនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយចំណាយពេលជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់។

ជាអកុសលសម្រាប់ដាវីឌ ផែនការមិនដំណើរការទេ។ អ្វីៗមិនបានទៅដូច្នេះទេ ព្រោះគាត់មាន
អារម្មណ៍ថាវាមិនយុត្តិធម៌ចំពោះទាហានឯទៀត។

ដាវីឌថែមទាំងព្យាយាមធ្វើឱ្យគាត់ស្រវឹង រួចបញ្ជូនគាត់ទៅផ្ទះវិញ ប៉ុន្តែមិនបានផលអ្វីឡើយ ។

៣. អំពើបាបទី៣៖ ឃាតកម្ម (២សាំយូអែល ១១:១៤-២៧)

ផែនការរបស់ដាវីឌមិនដំណើរការទេ។ ដាវីឌគ្មានជម្រើសអ្វីក្រៅពីកម្ចាត់អ្វី។

ដាវីឌផ្ញើសំបុត្រមួយច្បាប់ទៅយ៉ូអាបអោយដាក់អ្វីនៅជួរមុខដែលជាសមរភូមិពិបាកបំផុត។ នៅ
ពេលដែលអ្វី ស្ថិតនៅជួរមុខ គាត់ត្រូវបានគេដាក់ក្នុងស្ថានភាពមិនឈ្នះ ហើយត្រូវបានសម្លាប់។

ដាវីឌបានសម្លាប់អ្វី ហើយរៀបការជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់គឺបាតសេបា។

ដាវីឌបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះ ទាស់នឹងអ្វី និងនាងបាតសេបា។

ដាវីឌបានជិតក្បត់ជាមួយនឹងស្រ្តីដែលរៀបការ។

គាត់បានលួចនាងបាតសេបាពីប្តីរបស់នាង។ គាត់បានសម្លាប់ប្តីរបស់គាត់គឺលោកអ្វី ។ ហើយ
គាត់បានកុហកដើម្បីបិទបាំងអំពើបាបដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់គាត់។

យោងទៅតាមច្បាប់ម៉ូសេ គាត់ច្បាស់ជាត្រូវគប់ដុំថ្មស្លាប់។

ប៉ុន្តែមានរឿងចម្លែកខ្លាំងពីរបាបកើតឡើងនៅក្នុង ២សាំយ៉ូអែល១១ និង ១២។

រឿងរ៉ាវដែលមិនអាចយល់បានរបស់មនុស្សពីរនាក់កើតឡើង។

លេខ១៖ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ទណ្ឌកម្មលើទារកម្នាក់ មិនមែនដាវីឌជាអ្នកមានបាប ជាអ្នកជិតក្សត់ ជាឃាតក ជាអ្នកកុហកទេ

ព្រះបានចាត់ហោរាណាថានជាហោរាឲ្យប្រឈមមុខនឹងអំពើបាបរបស់ដាវីឌ។ ពេលណាហោរាថាន ប្រឈមមុខនឹងដាវីឌអំពីអំពើបាបរបស់គាត់ ភ្លាមៗគាត់បានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ដោយបន្ទាបខ្លួន។

២សាំយ៉ូអែល១២:១៣ “ រួចដាវីឌមានព្រះបន្ទូលទៅណាថានថា យើងបានធ្វើបាបនឹងព្រះយេហូវ៉ា ហើយ ណាថានក៏ទូលតបថា ព្រះយេហូវ៉ាក៏បានប្រោសលើកទោសទ្រង់ចោលដែរ ទ្រង់មិនត្រូវសុគតទេ” ។

ខ ១៤ “ប៉ុន្តែ ដោយប្រព្រឹត្តអំពើយ៉ាងនោះ ទ្រង់បានឲ្យពួកខ្មាំងសត្រូវនៃព្រះយេហូវ៉ា មានឱកាស និងគួរតិះដៀលជាខ្លាំង បានជាបុត្រដែលត្រូវប្រសូតមកនោះ និងសុគតទៅជាពិតប្រាកដ រួចណាថានក៏វិលទៅផ្ទះលោកវិញទៅ។”

ខ១៥ “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ក៏ប្រហារបុត្រ ដែលប្រពន្ធអ្វីបានបង្កើតឲ្យដាវីឌ ឲ្យមានជំងឺឈឺជាខ្លាំង” តើអ្នកណាវាយប្រហារបុត្រនោះ? ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានប្រហារបុត្ររបស់ព្រះបាទដាវីឌ និងបាតសេបា។

ខ១៨ “លុះដល់ថ្ងៃទី៧ បុត្រនោះក៏សុគតទៅ ...”

ដាវីឌ និងនាងបាតសេបាសម្រាលបានកូនមួយ ហើយកូននោះបានស្លាប់ដោយព្រោះអំពើបាបរបស់ដាវីឌ និងបាតសេបា។ (ជំនួសពួកគេ ជំនួសកន្លែងរបស់ពួកគេ)

ប្រវត្តិដែលបានកើតឡើងប្រហែល ៣០០០ ឆ្នាំរំពូកយើងអំពីរឿងរបស់នាងម៉ារ៉ា និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ស្ត្រីដែលឈ្មោះម៉ារ៉ាបានសម្រាលបុត្រាមួយឈ្មោះយេស៊ូវ ហើយបុត្រនោះយេស៊ូវបានសុគតជំនួសនាង។ (ទារកបានស្លាប់សម្រាប់មនុស្សមានបាប។)

(ម៉ារតំណាងក្រុមជំនុំ ក្រុមជំនុំផ្តល់កំណើតដល់ទារក ហើយទារកនោះបានស្លាប់សម្រាប់ក្រុមជំនុំ។)

ការបើកសម្តែង ហេតុនេះហើយបានជាមានព្រះនាងម៉ារីប៊ីនាក់នៅជិតឈើឆ្កាងរបស់ព្រះយេស៊ូវ ពេលទ្រង់សោយទិវង្គត។

តើអ្នកធ្លាប់បានឮលំអរថាហេតុអ្វីបានជាមានម៉ារីច្រើននាក់នៅក្បែរឈើឆ្កាងព្រះយេស៊ូវ?

យ៉ូហាន១៩:២៥ “ឯមាតាព្រះយេស៊ូវ ប្អូនស្រីមាតាទ្រង់ ម៉ារ ជាប្រពន្ធកូនប្រាស និងម៉ារ ជាអ្នកស្រុកម៉ាក់ដាឡា គេឈរនៅជិតឈើឆ្កាងទ្រង់”

ហើយនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុស លោកម៉ាកុសបានកត់ត្រាម៉ារីមួយទៀត៖ ម៉ារជាម្តាយរបស់យ៉ាកុបដែលក្មេងជាង។

ម៉ាកុស១៥:៤០ “ក៏មានស្រ្តីខ្លះដែលបានតាមបំរើព្រះយេស៊ូវ ក្នុងគ្រាដែលទ្រង់គង់នៅស្រុកកាលីឡេនៅឡើយ គេឈរមើលពីចំងាយ”

ម៉ាកុស១៥:៤៧ “ឯម៉ារជាអ្នកស្រុកម៉ាក់ដាឡា និងម៉ារ ជាម្តាយយ៉ូសេ គេក៏ឃើញកន្លែងដែលបញ្ចុះព្រះសពទ្រង់ដែរ។”

ម៉ាកុស២៨:១ “ក្រោយថ្ងៃឈប់សំរាក កាលរៀបនឹងចូលថ្ងៃទី១ក្នុងអាទិត្យនោះ ម៉ារ ជាអ្នកស្រុកម៉ាក់ដាឡា និងម៉ារ១ទៀត ក៏នាំគ្នាទៅមើលផ្នូរ”

ម៉ារបានផ្តល់កំណើតដល់ព្រះរាជបុត្រ ហើយបុត្រនោះបានសុគតសំរាប់នាង។

ស្រ្តីជានិមិត្តរូបនៃក្រុមជំនុំ

តើក្រុមជំនុំជាអ្វី? ក្រុមជំនុំគឺជាអ្នក និងខ្ញុំ។

ស្រ្តី ក្រុមជំនុំបានបង្កើតបុត្រមួយ ហើយបុត្រនោះបានសុគតសម្រាប់ក្រុមជំនុំ គឺម៉ារ អ្នក និងខ្ញុំ។

ក្រុមជំនុំ/ ស្រ្តី / ស្រ្តីព្រហ្មចារីម៉ារបានផ្តល់កំណើតដល់បុត្រាមួយ ហើយបុត្រានោះបានសុគតសម្រាប់ស្រ្តី ក្រុមជំនុំ។ (អេភេសូ៥) (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥)

នោះហើយជារបៀបដែលព្រះបានរៀបចំរោងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ

នោះគឺជាប្រវត្តិការប្រោសលោះ។

នោះហើយជាមូលហេតុដែលសត្វនាគ ដែលជាអារក្សសាតាំង វាព្យាយាមយ៉ាងអន្ទះអន្ទែងដើម្បី បញ្ឈប់ស្រ្តីមិនឱ្យផ្តល់កំណើតដល់បុត្រនោះ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ។

វិវរណៈ១២:១-៥ “រួចមានទីសំគាល់១យ៉ាងធំ នៅលើមេឃ គឺជាស្រ្តីម្នាក់ប្រដាប់ខ្លួនដោយព្រះ អាទិត្យ មានព្រះចន្ទនៅក្រោមជើង ក៏មានមកុដធ្វើពីផ្កាយ១២នៅលើក្បាលដែរ ២ នាងមានគភ៌ ក៏ ស្រែកដោយរៀបនឹងសំរាលចេញ ទាំងឈឺចាប់នឹងបង្កើតកូនមក។ ៣ ឃើញមានទីសំគាល់១ទៀត នៅលើមេឃ គឺនាគដ៏ធំមានសម្បុរក្រហម ដែលមានក្បាល៧ និងស្មែង១០ ឯនៅលើក្បាលវា មានមកុដ៧ ៤ កន្ទុយវាក៏ទាញផ្កាយនៅលើមេឃ១ភាគក្នុង៣ គ្រវាត់ចោលទៅផែនដី នាគនោះក៏ ស្ថិតនៅត្រង់មុខស្រ្តី ដែលរៀបនឹងសំរាលកូននោះ ដើម្បីនឹងលេបកូននាង ក្នុងកាលដែលសំរាល ចេញមក ៥ នាងសំរាលបានកូនប្រុស ដែលត្រូវឃ្វាលគ្រប់អស់ទាំងសាសន៍ ដោយដំបងដែក

តែព្រះទ្រង់លើកកូននាងទៅឯទ្រង់ នឹងដល់បល្ល័ង្កទ្រង់វិញ ៦ រួចស្រ្តីនោះក៏រត់ទៅឯទីរហោស្ថាន នៅទីនោះព្រះបានរៀបកន្លែងឲ្យនាង ដើម្បីនឹងចិញ្ចឹមនាងនៅទីនោះ អស់រវាង១២៦០ថ្ងៃ។”

នេះគឺជាអាថ៌កំបាំងដ៏ជ្រាលជ្រៅមួយ។ នេះគឺជាដំណឹងល្អ។

នោះហើយជាមូលហេតុដែលសាវកប៉ុលបាននិយាយនៅក្នុង២កូរិនថូស១:២

“ផ្ញើមកពួកជំនុំនៃព្រះ នៅក្រុងកូរិនថូស ជាពួកអ្នកដែលបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ យេស៊ូវ បានទាំងហៅមកធ្វើជាពួកបរិសុទ្ធ ជាមួយនឹងអស់អ្នក នៅគ្រប់ទីកន្លែង ដែលអំពាវនាវ ដល់ព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា គឺនៃគេ និងយើងផង ។”

អេភេសូ៣:៨ “ទ្រង់បានប្រទានព្រះគុណនេះ គឺជាសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទដ៏ប្រមាណមិនបានមកខ្ចី ដែលជាអ្នកតូចជាងបំផុត ក្នុងពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ ឲ្យខ្ញុំបានផ្សាយដំណឹងល្អក្នុងពួកសាសន៍ដទៃ” ។

អេភេសូ៣:១២ “ហើយក្នុងទ្រង់ យើងរាល់គ្នាក៏មានសេចក្តីក្លាហាន និងច្បាប់ចូលដោយទុកចិត្ត ដោយសារសេចក្តីជំនឿជឿដល់ទ្រង់ដែរ”។

នេះគឺជាដំណឹងល្អ។

១កូរិនថូស១:១៨,១៩ ដ្បិតដំណឹងពីឈឺម្តង នោះជាសេចក្តីចំកូត ដល់អស់អ្នកដែលកំពុងតែ វិនាស តែជាព្រះចេស្តានៃព្រះ ដល់យើងរាល់គ្នាដែលកំពុងតែបានសង្គ្រោះវិញ ១៩ ព្រោះមានសេ

ចក្ខុវិស័យទុកមកថា «អញនឹងបំផ្លាញប្រាជ្ញារបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញ ហើយនិងលើកចំណេះរបស់ពួកអ្នក ដែលចេះ ចោលចេញ»។

១កូរិនថូស១:២២-២៤ “ពីព្រោះសាសន៍យូដា គេចង់ឃើញភស្តុតាង ហើយសាសន៍ក្រេក គេស្វែងរកប្រាជ្ញា២៣ តែយើងខ្ញុំប្រកាសប្រាប់ពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ត្រូវឆ្កាងវិញ ជាហេតុនាំឲ្យរាតតិក្ត ដល់សាសន៍យូដា និងជាសេចក្តីល្ងង់ល្មើដល់សាសន៍ក្រេក ២៤ តែព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់ជាព្រះចេស្ដា ហើយជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ ដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់ហៅ ទាំងសាសន៍យូដា ហើយនិងសាសន៍ក្រេកផង”។

រឿងចម្លែកមួយទៀតកើតឡើងនៅក្នុង២សាំយ៉ូអែល១២ លេខ២បន្ទាប់ពីការស្លាប់នៃកូនរបស់គាត់ ជាវីឌហាក់ដូចកំពុងប្រារព្ធពិធីមរណភាពរបស់កូនរបស់គាត់។

២សាំយ៉ូអែល១២:២០ “នោះជាវីឌក៏តើនពីដីឡើង ទៅស្រង់ទឹក ព្រមទាំងបោះទឹកអប់ ហើយផ្លាស់សំលៀកបំពាក់ រួចចូលទៅថ្វាយបង្គំនៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះយេស៊ូ ក្រោយមក កាលទ្រង់បានត្រឡប់ចូលមក ក្នុងដំណាក់វិញ នោះទ្រង់បង្គាប់ដល់ពួកអ្នកបំរើ ហើយគេក៏លើកព្រះស្វាយមកថ្វាយទ្រង់សោយ ២១ ដូច្នេះ ពួកមហាគលិកទូលសួរថា យ៉ាងដូចម្តេចហ្ន៎ ដែលទ្រង់ប្រព្រឹត្តដូច្នេះនេះ ដ្បិតកាលបុត្រមានព្រះជន្មនៅឡើយ នោះទ្រង់បានតមព្រះស្វាយ ហើយសោយសោកនឹងបុត្រ តែកាលបុត្រសុគតហើយ នោះបែរជាទ្រង់តើនឡើងសោយព្រះស្វាយវិញ។”

ពួកគេមានការរឿងឆ្ងល់ចំពោះអាកប្បកិរិយាចម្លែករបស់គាត់

ជាវីឌបានដឹងថាអំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានអត់ទោសដោយការស្លាប់ជំនួសនៃកូនរបស់គាត់។

គាត់ដឹងថាកុមារបានសងថ្លៃសម្រាប់អំពើបាបរបស់គាត់។

គាត់បានយល់ពីដំណឹងល្អ ។

ការសោយទិវង្គតនៃកូនរបស់ស្តេចជាវីឌ បង្ហាញពីការសុគតរបស់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។

ការសោយទិវង្គតនៃព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះបាទជាវីឌ បញ្ជាក់អំពីឈើឆ្កាងរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើភ្នំកាល់វ៉ារី។

ហេតុដូច្នេះហើយបានជានៅក្នុងសៀវភៅទំនុកតម្កើង មានទំនាយជាច្រើនដែលសរសេរដោយជាវីឌ។

២ សំឡេង ១១ និង ១២ បង្ហាញពីការសុគតរបស់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដើម្បីអត់ទោសបាបនៃ ពាស្ត្រទ្រង់

អ្នកគឺជាមនុស្សមានបាប ដូចជាដាវីឌដែរ។

អ្នកមិនល្អជាងដាវីឌទេ។

អ្នកនិយាយកុហក

អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើធិតក្បត់។

ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលនៅម៉ាថាយ៥:២៨ “ប៉ុន្តែ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា សូម្បីតែអ្នកណាដែលគ្រាន់ តែក្រឡេកឃើញស្រ្តី ហើយមានជំរកសំរើបចង់បាន នោះឈ្មោះថា បានប្រព្រឹត្តសេចក្តីកំផិតនឹង នាងនោះ នៅក្នុងចិត្តខ្លួនហើយ”

អ្នកបានសម្លាប់មនុស្សតែ អ្នកនិយាយថា “ខ្ញុំមិនដែលសម្លាប់នរណាម្នាក់ទេ” ។

ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលនៅម៉ាថាយ៥:២១,២២

“អ្នករាល់គ្នាបានឮសេចក្តីដែលសំដែងដល់មនុស្សពីបុរាណ ថា «កុំឲ្យសំឡាប់មនុស្សឲ្យសោះ» បើ អ្នកណាសំឡាប់មនុស្ស នោះក្រែងត្រូវជាប់ជំនុំជំរះហើយ ២២ តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដូច្នេះវិញ ថា សូម្បីតែអ្នកណាដែលខឹងនឹងបងប្អូន នោះក្រែងត្រូវជាប់ជំនុំជំរះដែរ ហើយអ្នកណា ដែលស្តីឲ្យបង ប្អូនថា «អាចោលម្សៀត» នោះក្រែងពួកក្រុមជំនុំធ្វើទោស តែចំណែកអ្នកណាដែលថា «អាឆ្ងួត» នោះក្រែងធ្លាក់ទៅក្នុងភ្លើងនរក”។

អ្នកគឺជាមនុស្សមានបាប មនុស្សមានបាបសមនឹងទទួលការកាត់ទោស និងឋាននរក។

ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវបានសុគតជំនួសអ្នក ជាមនុស្សមានបាប។ គាត់បានទទួលការកាត់ទោសជំនួសអ្នក ។

ព្រះយេស៊ូវបានទទួលយកការកាត់ទោស ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់អ្នក ហើយបានបង់ជាមួយនឹង ព្រះជន្មដ៏មានតម្លៃរបស់ទ្រង់ ដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។

ទ្រង់បានសុគតសម្រាប់អ្នក។

រ៉ូម៣:១០-១៨ “ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «គ្មានអ្នកណាសុចរិតសោះ សូម្បីតែម្នាក់ក៏គ្មានផង ១១ គ្មានអ្នកណាដែលយល់ គ្មានអ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះ ១២ គ្រប់គ្នាបានបែរចេញ ហើយត្រ

ឡប់ជាតតប្រយោជន៍ទាំងអស់គ្នា គ្មានអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសប្បុរសសោះ តែម្នាក់ក៏ គ្មានផង ១៣ បំពង់កេជ្ជវិទ្យាខ្មោចនៅចំហ គេប្រើអណ្តាតគេសំរាប់នឹងបញ្ឆោត ឯនៅបម្រមាត់គេ មានសុទ្ធតែពិសពស់ហានុមាន ១៤ ហើយមាត់គេមានពេញដោយសេចក្តីបណ្តាសា និងសេចក្តីជូរ ចត់ ១៥ ជើងគេរហ័សនឹងកំចាយឈាម ១៦ នៅអស់ទាំងផ្លូវរបស់គេ មានសុទ្ធតែសេចក្តីវិនាស និងសេចក្តីទុក្ខលំបាក ១៧ គេមិនបានស្គាល់ផ្លូវសុខសាន្តសោះ ១៨ ក៏គ្មានសេចក្តីកោតខ្លាច ចំពោះព្រះ នៅភ្នែកគេឡើយ។

១៥:១៥ ហេតុដែលហាមយ៉ាងដូច្នោះ នោះគឺប្រយោជន៍ចង់ឲ្យបានសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែល កើតពីចិត្តស្អាត ពីបញ្ញាចិត្តជ្រះថ្លា ហើយពីសេចក្តីជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់វិញ។

ព្រះស្រឡាញ់អ្នក! ហើយទ្រង់បានសុគតជំនួសអ្នក ដើម្បីអត់ទោសបាបរបស់អ្នក។

១៥:១៨ “តែងព្រះ ទ្រង់សំដែងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ដល់យើងរាល់គ្នាឲ្យឃើញច្បាស់ ដោយព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសយើងរាល់គ្នា នោះគឺក្នុងកាលដែលយើងនៅមានបាបនៅឡើយ ផង”។

យ៉ូហាន១០:១១ “ជាអ្នកគង្វាលល្អ ឯអ្នកគង្វាលល្អ ក៏ស្វិតប្តូរជីវិតជំនួសចៀម”។

យ៉ូហាន៣:១៦ “ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោក ដល់ម្ល៉េះបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រា ទ្រង់តែ១ ដើម្បីឲ្យអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានោះ មិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺឲ្យមានជីវិតអស់ កល្យានិច្ចវិញ”។

កិច្ចការ៤:១២ “ហើយគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយសារអ្នកណាទៀតសោះ ដ្បិតនៅក្រោមមេឃ គ្មាននាមឈ្មោះណាទៀតបានប្រទានមកមនុស្សលោក ឲ្យយើងរាល់គ្នាបានសង្គ្រោះនោះឡើយ” ។

ជាង 90% នៃប្រជាជនកម្ពុជាកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា។ ពួកគេកំពុងឆ្ពោះទៅរកឋាននរក។

ព្រះពុទ្ធមិនអាចសង្គ្រោះអ្នកបានទេ។

មហាម៉ាត់ មិនអាចជួយសង្គ្រោះអ្នកបានទេ។

ខុងជឺ មិនអាចជួយសង្គ្រោះអ្នកបានទេ។

មានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេដែលអាចសង្គ្រោះអ្នកបាន។

ហើយធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះ។

តើកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចី?

យ៉ូហាន៦:២៨,២៩“ដូច្នេះ គេទូលសួរទ្រង់ថា ដែលនឹងធ្វើការរបស់ព្រះ តើត្រូវធ្វើដូចម្តេចខ្លះ ២៩ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា ឯការរបស់ព្រះ គឺឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានជឿដល់អ្នកដែលព្រះបាន ចាត់ឲ្យមក”។

រ៉ូម១:១៧“ដ្បិតសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ បានសំដែងមកក្នុងដំណឹងល្អនោះ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ហើយឲ្យបានសេចក្តីជំនឿចំរើនច្រើនឡើងផង ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «មនុស្សសុចរិតនឹង រស់នៅ ដោយអាងសេចក្តីជំនឿ”។

ចូរធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះ។

ចូរអោយឆ្លុតអំពីដំណឹងល្អ មិនមែនអំពីជីវិត ជោគជ័យ និងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកឡើយ។

សូមឈប់រស់នៅដើម្បីខ្លួនឯង។

ចូរអោយជីវិតរបស់អ្នករស់នៅសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តែមួយប៉ុណ្ណោះ។

ចូរបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ និងចំពោះអ្នកដទៃ។

[សាស្ត្រាចារ្យបង្រៀន1]

ការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្មុះរបស់ព្រះ នឹងជំនឿរបស់វា

ដោយលោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យ៉ុងចុន នាយក CRFI,

This article expresses the theology and its faith of Dr. White Young Jeon and shall be edited into 10 times.

[ផ្នែកទីប្រាំបី]

9 V. របាក្សត្រទី 2

សេចក្តីផ្តើម

Raymond B. Dillard និយាយថា “ ផែរ៉ូមបានសរសេរថា “ សៀវភៅប្រវត្តិវិទ្យាដែលជាគ្រាចុងក្រោយនៃសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រាចាស់មានសារសំខាន់ខ្លាំងណាស់បើគ្មាននរណាម្នាក់អះអាងថាខ្លួនមានចំណេះពីបទគម្ពីរ ធ្វើឱ្យខ្លួនគេក្លាយជាមនុស្សល្បីល្បើនោះទេ”។ ហើយអ្នកដែលអះអាងថាស្គាល់ពីពង្សនវង្សដោយមិនមានចំណេះដឹងជ្រៅជ្រះអំពីបទគម្ពីរនឹងធ្វើឱ្យខ្លួនទ្រង់កាន់តែល្ងង់ទៀត យ៉ាងហោចណាស់សៀវភៅទាំងអស់នៃព្រះគម្ពីរអាចត្រូវបានសិក្សាដោយដាច់ដោយឡែក។ ” (A. សាល់ម៉ាន់) យោងទៅតាមការបែងចែករបស់ទ្រង់យើងពិនិត្យឡើងវិញនូវខ្លឹមសារនៃរបាក្សត្រទី 2 ដូចតទៅ៖ 1) សាឡូម៉ូនដែលមានជំងឺរ៉ាំរ៉ៃ (1-9)។ 2) ទ្រឹស្តីនៃការសងសឹកក្លាមៗ (10-36) ក្នុងទស្សនៈនៃការស្តារឡើងវិញនូវរូបព្រះ។

ក បញ្ជីរាយនាមរបស់សាឡូម៉ូន (របាក្សត្រទី 2, 1:9:)

1. ការឆ្លើយតបដោយភ្លើង (របាក្សត្រទី 2, 7:1-22)

នៅពេលដែលព្រះវិហាររបស់សាឡូម៉ូនត្រូវបានធ្វើចប់ ហើយត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំដល់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះជាម្ចាស់បានឆ្លើយតបដោយភ្លើងដ៏អស្ចារ្យ។ បន្ទាប់មកមានរឿងពីរកើតឡើងនៅក្នុងនោះ។

ទីមួយ ទ្រង់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់។ ភ្លើងមានន័យថាជានិមិត្តរូបនៃវត្តមានរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់មកការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់គឺជាការឆ្លើយតបតាមធម្មជាតិ (3)។ ការថ្វាយបង្គំពិតមានឥរិយាបថរបស់ព្រះហើយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណកើតឡើង។ បើគ្មានការថ្វាយបង្គំនេះ ក៏គ្មានជីវិតដែរ។ នៅ

ពេលយើងបន្ទាបខ្លួនហើយស្វែងរកអ្វីមួយដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះការព្យាបាលដ៏អស្ចារ្យនឹងកើតឡើង (14) វិនាទីទ្រង់បានទទួលនូវសេចក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ (3)។ ដោយប្រើឧបករណ៍ភ្លេងពួកគេលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ បន្ទាប់មកព្រះបានស្តារវិធីនៃការសរសើរ (13-14)។

2. ការប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូង (រហាក្សត្រទី 2, 8:1-18)

ការគ្រងរាជ្យដំបូងរបស់ព្រះបាទសាឡាម៉ូនដែលបានសាងសង់ប្រាសាទនេះអស់រយៈពេល 20 ឆ្នាំបានបង្ហាញថាភាពស្រស់ស្អាតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូង ជាការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ទីមួយ វាគឺជាការចង់ស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធ។ សាឡាម៉ូនដែលយកកូនស្រីជាភរិយាធ្វើជាប្រពន្ធមួយទៀត មិនបានអនុញ្ញាតឱ្យផ្លាស់នាងទៅក្នុងវិមាននៃក្រុងយេរូសាឡឹមដើម្បីភាពបរិសុទ្ធនៃហឺបនោះទេ។ ភាពបរិសុទ្ធគឺជាបទដ្ឋានដូចគ្នានៃប្រជាជនរបស់ទ្រង់។

ទីពីរ វាជាការខ្វះខាតក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ។ សាឡាម៉ូនដែលបានដឹងថាការថ្វាយបង្គំគឺជាចំណុចកណ្តាលនៃអ៊ីស្រាអែលបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីថ្វាយតង្វាយដុត (12) និងរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកជារៀងរាល់ខែ និងពិធីបុណ្យដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយស្មោះត្រង់ (13) ហើយបានធ្វើឱ្យពួកលេវីរក្សាលំដាប់សង្ឃនិងជួយពួកគេដោយសរសើរនិងអធិស្ឋាន (14) ។ ព្រះជាម្ចាស់ទតមើលអ្នកថ្វាយបង្គំដែលថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់តាមសេចក្តីពិតនិងដោយវិញ្ញាណ។

3. សិរីរុងរឿងដែលប្រសើរថាងសាឡាម៉ូន (រហាក្សត្រទី 2, 9:1-12)

ការធ្វើទស្សនកិច្ចខ្លះរបស់ស្តេចសាបាបា និងស្តេចហ៊ីរ៉ាមដែលបានឮអំពីប្រាជ្ញារបស់សាឡាម៉ូន គឺជានិមិត្តរូបមួយដែលព្រះគ្រីស្ទបានបើកទ្វារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឆ្ពោះទៅរកអ្នកមិនជឿ។ តើនរណាជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច?

ទីមួយ ទ្រង់គឺជាអ្នកដែលដោះស្រាយបញ្ហាទាំងអស់។ ហើយទ្រង់ក៏ជាចម្លើយតែមួយគត់នៃបញ្ហាទាំងអស់ហើយមានកូនសោរដែលមិនអាចប្រឆាំងនឹងទ្រង់បាន។ ហើយទ្រង់គឺជាព្រះដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្ដាដែលមានកូនសោនៃហ្ស៊ីអូល។

ទីពីរ ទ្រង់មានប្រាជ្ញាច្រើនក្រៃលែង។ ទោះបីជាស្តេចសេបាបានសារភាពថាប្រាជ្ញាពិតរបស់សាឡាម៉ូនប្រសើរជាងពាក្យចចាមអាម នោះព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទផ្ទាល់ជាប្រភពនៃប្រាជ្ញាទាំងអស់ (ម៉ាថាយ 13:42)។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទកំណប់នៃប្រាជ្ញានិងចំណេះដឹងត្រូវបានលាក់ទុក (កូលុស 2: 3)។

ទីបី ទ្រង់ពេញចិត្តនឹងជីវិតដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ព្រះគ្រីស្ទគឺធំជាងសាឡាម៉ូនដែលបានទទួលអំណោយ។ ព្រះគ្រីស្ទចង់អោយប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធទាំងអស់ថ្វាយរូបការរបស់ពួកគេជាយញ្ញបូជាដែលមានជីវិតរស់។

4. ព្រះពរដែលសាឡាម៉ូនមាន (រូបាភូត្រីទី2, 9:13-31)

ក្រោយពីព្រះបាទសាឡាម៉ូនបានសាងសង់ព្រះវិហារចប់សព្វគ្រប់ហើយ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពរយ៉ាងខ្លាំង។ តើទ្រង់អាចទទួលព្រះពរបានយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយ វាគឺជាព្រះពរនៃសេចក្តីសញ្ញា។ វាគឺជាសមិទ្ធិផលនៃព្រះពរដែលព្រះបានសន្យានៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1: 27-28 ។ ទ្រង់មានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើន ហើយបានគ្រប់គ្រងលើទឹកដីដ៏ធំ ចាប់ពីអីប្រាតរហូតដល់ស្រុកអេស៊ីបដែលមាននៅក្នុងតាំងសញ្ញារបស់ដាវីឌ។ ទោះយ៉ាងណាគ្រីស្ទបរិស័ទបានទទួលព្រះពរដ៏ប្រសើរជាងសាឡាម៉ូនដែលជាព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធភាពពិតនៃព្រះពរ (អេភេសូរ 1: 3)។

ទីពីរ វាគឺជាព្រះពរនៃប្រាជ្ញា។ ប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់បង្ហាញពីព្រះគ្រីស្ទដែលបានចូលមកក្នុងពិភពលោកនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់មានកំណប់ទាំងអស់នៃប្រាជ្ញានិងចំណេះដឹងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ពួកគេគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ទីបី តើពួកគេបានភ្ញាក់រសជាតិព្រះពរដោយរបៀបណា? ពួកគេរីករាយនឹងព្រះពរដោយសារការកោតខ្លាចព្រះ។ លុះត្រាតែពួកគេចាកចេញពីជំនឿ នោះព្រះពរនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ គ្រីស្ទបរិស័ទអាចរីករាយនឹងព្រះពរក្នុងការដើរតាមព្រះនិងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដូចជាមនុស្សដែលពួកគេមើលមិនឃើញ។

ខ ចំណេះដឹងពីព្រះនៃសេចក្តីសងសឹកភ្លាមៗ (រូបាភូត្រីទី2, 10:-36 :)

ផ្នែកខ្លះនៃការសោយរាជ្យរបស់សាឡាម៉ូនបង្ហាញពីភាពពិតនៃការសោយរាជ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះបានដឹកនាំប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះស្របតាមការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ ដែលបានបង្ហាញដោយអំប្រាហាំនិងដាវីឌ។ បន្ទាប់ពីការត្រួតត្រារបស់សាឡាម៉ូន 16ស្តេចនៃស្រុកយូដាបានបង្ហាញរង្វាន់នៃការដាក់ទណ្ឌកម្ម។ បន្ទាប់មកយើងអាចឃើញពីទ្រឹស្តីនៃការសងសឹកភ្លាមៗតាមស្តង់ដារនៃការស្គាល់ខុសស្គាល់ត្រូវ ដែលជាការស្តារឡើងវិញនូវរូបភាពរបស់ព្រះសេចក្តីសុចរិតសេចក្តីមេត្តាករុណានិងភាពស្មោះត្រង់។

1. ប្រសិនបើយើងបន្ទាបខ្លួនដោយខ្លួនឯង (រូបាភូត្រីទី2, 12:1-16)

នៅពេលអេហូបោមបានវាយជាមួយនឹងសេសាកដែលជាស្តេចអេហ្ស៊ីប តើព្រះបានធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងទ្រង់ដោយអាកប្បកិរិយាពីរយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយ ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អេហូបោមបានហាមឃាត់កិច្ចការរបស់ព្រះ។ ទ្រង់បានដើរចេញពីច្បាប់របស់ព្រះ (1) ហើយទ្រង់បានពង្រឹងខ្លួនទ្រង់ឱ្យបដិសេធមិនធ្វើតាមព្រះ ហើយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់បំផុត។ មិនពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់អស់ពីចិត្ត ហើយមិនសារភាពថាទ្រង់ជាមនុស្សមានបាប។ លេចចេញជាប្រភេទនៃភាពក្រអឺតក្រទមនិងមោទនភាព ទីបំផុតធ្វើអោយខ្លួនគេមិនទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់។ សភាពចុងក្រោយនិយាយពីការបំផ្លាញនិងការស្លាប់។

ទីពីរ ទ្រង់បានដោះស្រាយបញ្ហាដោយភាពត្រេកត្រអាលរបស់ទ្រង់។ នៅពេលដែលទ្រង់បានស្តាប់ការព្រមានរបស់ប្រជាជនហើយកែវាឡើងវិញនោះព្រះបានប្រទានមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដល់ទ្រង់ ដើម្បីយកឈ្នះការវាយប្រហាររបស់ស៊ីសាក។ ព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឱ្យព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សរាបសា។ ក្នុងចំណោមភាពច្របូកច្របល់ជាច្រើននៅពេលយើងរក្សាភាពរាបទាបនោះយើងអាចយកឈ្នះបានជានិច្ច។ ដូច្នេះយើងគួរតែចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់និងបទគម្ពីរដែលជាប្រភពនៃការបន្ទាបខ្លួន(ដើម្បីថេទី16:3-4)

2. វិធីសាស្ត្រនៃជ័យជម្នះ (រូបាភូត្រីទី2, 13:1-22)

យើងអាចរៀនសូត្រពីសេចក្តីពិតដ៏មានតម្លៃតាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍តូចមួយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ពីព្រោះយើងបានឃើញព្រឹត្តិការណ៍នេះដើម្បីយកឈ្នះសង្គ្រាមរបស់យ៉ាបា និងយេរូបោម។ តើជ័យជំនះរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទបានបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេចនៅក្នុងអត្ថបទ?

ទីមួយ ទោះបីពួកគេខ្សោយក៏ដោយ ប្រសិនបើព្រះនឹងនៅជាមួយព្រះ ទ្រង់អាចយកឈ្នះពួកគេបាន។ (16) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលកងទ័ព 40 ម៉ឺននាក់អាចយកឈ្នះលើប្រាំបីរយពាន់នាក់ ព្រោះចំនួនទ្វេគឺពឹងផ្អែកតែលើជំនួយពីព្រះ។ យើងគួរតែផ្ដោតលើការនៅជាមួយព្រះជាជាងភាពទន់ខ្សោយ។

ទីពីរ នៅពេលយើងទុកចិត្តលើព្រះយើងអាចយកឈ្នះវាបាន។ (18) គោលការណ៍សាមញ្ញដែលថាព្រះជាម្ចាស់នឹងគង់ជាមួយអ្នកដែលទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់តែងតែត្រូវអនុវត្តលើគ្រប់វិស័យ។

នេះគឺជាជំនឿ។ រីឯអ្នកដែលប្រឆាំងតយុទ្ធជាមួយព្រះអម្ចាស់នឹងមិនរុងរឿងឡើយ។ (12) ទោះបីពួកគេមានភាពខ្វះចន្លោះនិងថាមពលរបស់ពួកគេក៏ដោយប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់កាន់ពួកគេដោយដៃស្តាំរបស់គេពួកគេនឹងមានកម្លាំងហើយនឹងយកឈ្នះលើពួកគេបាន។ បន្ទាប់មកពួកគេគួរតែទៅ

កន្លែងនៃការប្រែចិត្ត។ នៅពេលយើងពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះយ៉ាងពេញលេញទ្រង់អាចយក
ឈ្នះលើស្ថានភាពណាមួយ។ ចូរយើងទាមទារការសន្យាដ៏រុងរឿងនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ (អេភេ
សូរ6:10-18)

3. ចូរយើងខិតចូលទៅរកព្រះឱ្យបានជិតថែមទៀត (រូបាគូរូតទី2, 15:1-9)

នៅពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះជាជាងការកោតខ្លាចព្រះ
អម្ចាស់ ពួកគេនឹងចុះខ្សោយ ហើយសង្គ្រាមនឹងមិនត្រូវបានបញ្ចប់ឡើយ។ តើការផ្លាស់ប្រែអ្វីបាន
កើតឡើងនៅថ្ងៃអេសាវដែលជាហោរា?

ទីមួយ ការបំផុសគំនិតនៃវិញ្ញាណរបស់ព្រះបានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងចំណុចចាប់ផ្តើម។ ពេល
ព្រះវិញ្ញាណយាងមកសណ្ឋិតលើអាសាវ៉ា ព្រះរាជាចាប់អារម្មណ៍នឹងសាររបស់ព្រះ។ តាមរយៈ
សកម្មភាពវិជ្ជមានរបស់បុរសម្នាក់នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការ។ ភ្លើងនៃការផ្លាស់ប្រែឡើងវិញ
បានឆាបឆេះឡើងតាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិរបស់អេសាវ៉ានិងអេសា។ ទ្រង់បានបំផ្លាញអាសនៈ
ទាំងអស់របស់រូបព្រះ ហើយបានរកឃើញអាសនៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឆ្ពោះទៅព្រះ។ សេចក្តីសុខ
សាន្តរបស់ព្រះកើតមានលើពួកគេនៅពេលទ្រង់ចូលទៅជិតព្រះដោយដកហូតតំណែងស្តេចរបស់
ជីដូនរបស់ទ្រង់ ដោយសារអំពើបាបខាងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ (16)។ ការរស់ឡើងវិញដ៏
ពិតគឺការចូលទៅជិតព្រះ។ នៅពេលដែលដូងចិត្តរបស់យើងខិតទៅរកព្រះអម្ចាស់កាន់តែខ្លាំង
នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងមកលើពួកគេហើយកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណនឹងត្រូវកើតឡើង។

4. ជីវិតដែលព្រះប្រើរហូតដល់ទីបញ្ចប់ (រូបាគូរូតទី2, 16:1-14)

ទោះបីស្តេចនៃការកែទម្រង់អេសាបានគ្រប់គ្រងលើស្រុកយូដាទាំងស្រុងក៏ដោយ ក៏ទ្រង់ត្រូវ
បរាជ័យរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់ទ្រង់។ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីឱ្យព្រះប្រើយើងរហូតដល់
ចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់យើង?

ទីមួយ យើងត្រូវជឿទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់អស់ពីចិត្ត។ ហេតុអ្វីបានជាអេសាដែលទុកចិត្តលើព្រះអ
ម្ចាស់ធ្លាក់ខ្លួនទៅក្នុងសភាពពុករលួយ? ដោយសារតែទ្រង់មិនអើពើលើការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់
ទ្រង់ត្រូវបានបរាជ័យបន្ទាប់ពីការទទួលជ័យជម្នះរបស់ទ្រង់។ ដោយសារស្មារតីនៃការប្រកួត
ប្រជែងទ្រង់ទុកចិត្តលើប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ជាងការទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ (3-4) ។ មានតែមនុស្សម្នាក់
ទេដែលបានរៀនទុកចិត្តព្រះនៅរៀងរាល់ថ្ងៃ គឺ យេស៊ូ គ្រីស្ទ។ នោះគេនឹងអាចទ្រទ្រង់ជ័យជំនះរបស់គេនៅក្នុង
ជីវិតបាន។

ទីពីរ ទ្រង់ទុកចិត្តលើមធ្យោបាយច្រើនជាងព្រះអម្ចាស់។ (12) នៅពេលដែលទ្រង់ព្យាបាលជំងឺប្រអប់ជើង ទ្រង់បានជឿជាក់លើគ្រូពេទ្យដែលពូកែជាងថាមពលរបស់ព្រះ។ នេះគឺជាចំណុចសំខាន់នៃការបរាជ័យដែលថែរក្សាជ័យជំនះរបស់ទ្រង់។ ព្រះគុណទូទៅមិនអាចជាការចម្បងនៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទបានទេ។ ព្រះគុណលាក់កំបាំងនៃព្រះគុណរួមនឹងត្រូវបានរកឃើញដោយភ្នែកដែលរូបរួមគ្នាដោយជំនឿជាមួយព្រះជាម្ចាស់។ យើងគួរតែប្រយ័ត្នលើចលនាដែលជាមធ្យោបាយនាំដំណឹងល្អនោះដោយស្មោះត្រង់។ យើងត្រូវកំណត់មធ្យោបាយនៅលើទីតាំងដើមមិនឱ្យធ្វើមធ្យោបាយជាគោលបំណង។

5. ចូរយើងស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ (រូបាភូត្រទី2, 17:1-19)

យើងអាចឃើញថាព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គដល់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ដោយស្មោះតាមរយៈជីវិតរបស់យ៉ូសាផាត (6)។ តើពួកគេអាចទទួលបានលទ្ធផលបែបនេះដោយរបៀបណា?

ទីមួយ ទ្រង់បានយកព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាអាទិភាពក្នុងចិត្ត។ (ម៉ាថាយ 6:33) ទ្រង់បានចាត់ត្រូវដែលអាចបង្រៀនច្បាប់ហើយបង្រៀនពួកគេ ឱ្យបង្រៀនប្រជាជន (8-9) និងបំផ្លាញទីខ្ពស់ៗ។ នៅពេលពួកគេសិក្សាបទគម្ពីរហើយស្គាល់ពីប្រាជ្ញាពួកគេនឹងទទួលបានការសង្គ្រោះពេញលេញ (ជីម៉ូថេទី 2 3: 16-17) ដូច្នេះការសិក្សាបទគម្ពីរពិតជាមានតម្លៃណាស់។

ទីពីរ ចំពោះទ្រង់មានព្រះគុណបួនយ៉ាង។ 1) ពង្រឹងមនុស្សខាងក្នុងរបស់ទ្រង់ (1) 2) សត្រូវខ្លាចពួកគេ (11)។ 3) ព្រះជាម្ចាស់ភ្ជាប់ប្រជាជនជាមួយព្រះអង្គ (14-15) 4) សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះបានដល់កំរិតខ្ពស់បំផុត (18: 1) ។ ការស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយធ្វើតាមពួកគេនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេគឺជាគោលដៅចុងក្រោយរបស់រាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធ។ នៅពេលយើងស្វែងរកព្រះយើងនឹងទទួលបានព្រះពរពីព្រះ។ ចូរយើងចូលទៅកាន់ពិភពនៃបទគម្ពីរ(វិវរណៈ1:3)។

6. យើងរំលងមីកា (រូបាភូត្រទី2, 18:12-27)

ព្រះបានបង្ហាញបំណងរបស់ទ្រង់ដោយពួកព្យាករដើម្បីបង្កើតបំណងរបស់ទ្រង់។ ព្រះដែលបាននិយាយពីបំណងរបស់ទ្រង់តាមរយៈអេសាយនិងហាណានា ឥឡូវនេះបានព្រមានទ្រង់ដោយមីកា។ គឺនៅពេលដែលចូសាផាតទៅធ្វើសង្គ្រាមជាមួយអ័ហាប់ ទ្រង់នឹងត្រូវបរាជ័យ។ ការព្យាករណ៍នៃការដាស់តឿនរបស់មីកាគឺជាបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ទោះបីជាទ្រង់ត្រូវបានធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដោយពួកហោរាភ្លេងក្លាយក៏ដោយ ទ្រង់នៅតែក្លាហាន (23-27)។ អ្នកដែលត្រូវគេ

បៀតបៀនដោយសារសេចក្តីសុចរិតអ្នកនោះនឹងទទួលរង្វាន់ (ម៉ាថាយ 5: 10-12)។ គ្រីស្ទានដែលបានត្រូវហៅជាអ្នកប្រកាសទំនាយនៅសម័យនោះអាចបំពេញកិច្ចបម្រើផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយមានអំណាចខាងវិញ្ញាណ។ ចូរយើងរក្សាភាពស្មោះត្រង់ក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់យើង។

7. ព្រះអម្ចាស់ដែលស្មោះត្រង់ (រពាក្យត្រីទី2, 23:1-15)

រាជវង្សរបស់ស្តេចដាវីឌបានជួបនឹងវិបត្តិសេដ្ឋកិច្ចយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារតែសកម្មភាពដ៏យោធន៍របស់អាថាឈៀ។ នៅពេលដែលនាងសម្លាប់កូនប្រុសទាំងអស់របស់ស្តេចស្លាប់អស់ទៅដែលត្រូវគ្រប់គ្រងប្រទេសជាតិ តែមិនបានពន្លត់ភ្លើងរបស់អ៊ីស្រាអែលបាន ដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់នាងឡើយ។ តើព្រះស្មោះត្រង់ត្រង់ចំណុចណា?

ទីមួយ យេហូវ៉ាបានប្រើសម្តេចសង្ឃ។ ព្រះបានរៀបចំអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ឱ្យធ្វើកំណែទម្រង់ប្រទេសអ៊ីស្រាអែលនៅពេលក្រោយក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់បំផុត ដោយធ្វើឱ្យយូសែបរត់គេចខ្លួន។ ព្រះស្មោះត្រង់ដោយរៀបចំមនុស្សអស្ចារ្យនៅពីក្រោយការកែទម្រង់ដ៏អស្ចារ្យ។

ទីពីរ នៅក្នុងហេតុការណ៍គ្រោះថ្នាក់នោះព្រះហស្តរបស់ព្រះតែងតែស្មោះត្រង់ជានិច្ច។ ទោះបីសាតាំងវាយប្រហារដោយប្រើកម្លាំងខ្លាំងបំផុតដល់ព្រះ ក៏ពួកគេមិនអាចយកឈ្នះប្រាជ្ញារបស់ព្រះបានឡើយ។ បន្ទាប់ពីកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទអំណាចដ៏យោធន៍នៃសាតាំងមិនអាចបំបែកប្រាជ្ញារបស់ព្រះបានទេ។ នៅក្នុងពេលវេលាកើនឡើងនៅពេលដែលការសង្គ្រោះពេញលេញនឹងត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងពិភពលោកដោយព្រះហស្តដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។

8. ការកែទម្រង់ពិតប្រាកដ (រពាក្យត្រីទី2, 23:16-24:3)

ព្រះបានរៀបចំអ្នកបម្រើដែលលាក់ខ្លួនរបស់ព្រះសម្រាប់ការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណរបស់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់និងការកែទម្រង់របស់ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់។ តើយេហូវ៉ាដែលព្រះបានប្រើនៅថ្ងៃនោះធ្វើកំណែទម្រង់អ៊ីស្រាអែលយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយ គាត់បានកើតឡើងជាថ្មីនៃកិច្ចព្រមព្រៀងនេះ (3-5)។ ព្រះបានស្តារការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់ឡើងវិញដោយរំលឹកអំពីការតាំងសញ្ញាមុននោះ គឺជាគោលការណ៍ដែលថាព្រះជាព្រះរបស់ពួកគេហើយពួកគេជារាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ការបន្តជាថ្មីនៃគ្រីស្ទបរិស័ទការរស់ឡើងវិញនៃក្រុមជំនុំការផ្លាស់ប្តូរសង្គមគួរតែចេញពីគោលការណ៍គ្រឹះនេះ។

ទីពីរ ព្រះបានស្តារឡើងវិញនូវការគោរពថ្វាយបង្គំ (17)។ ស្តេចបានបំផ្លាញទីខ្ពស់ហើយជួសជុលការថ្វាយបង្គំឡើងវិញ។ ទំនាក់ទំនងរវាងឪពុកម្តាយនិងកូន ប្តីប្រពន្ធនិងស្តេចនិងអ្នកបំរើគួរតែត្រូវបានបង្ហាញដោយការគោរពថ្វាយបង្គំបែបរូបរួមគ្នា។ នៅពេលការគោរពថ្វាយបង្គំបានធ្លាក់ខ្លួនខូចការតាំងសញ្ញានឹងត្រូវបំផ្លាញចោល។ ដូច្នេះបន្ទាប់ពីយើងបានលះបង់អំពើបាបយើងគួរតែរៀនពីសេចក្តីពិតនៃការថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិតវិញ ហើយប្រតិបត្តិវានៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

ទីបី ការបន្តជីវិតនៃការផ្លាស់ប្តូរឡើងវិញ ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ (18-20) ។ ជំនឿដែលកោតខ្លាចព្រះគួរតែត្រូវបានបង្ហាញជាផលផ្លែ។ ហើយការអធិស្ឋានរបស់ប៉ូលក៏ទាក់ទងនឹងការផ្លាស់ប្តូរជាថ្មីដែរ (កូរ៉ិន 1: 9-12)។ សូមឱ្យយើងអនុវត្តគោលការណ៍បីយ៉ាងនេះក្នុងជីវិតរបស់យើង។

9. ចូរភ្ជាប់ទៅនឹងការបើកសម្តែង (រូបាគូរត្រីទី2, 24:17-27)

ដរាបណាយើងហ្មឺងយ៉ាងបានទទួលមរណភាព នោះយ៉ូសៀសមានការអាក្រក់ហើយបានចាកចេញពីព្រះដោយទទួលការល្អៗ (17-18)។ តើទ្រង់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបអ្វីខ្លះ?

ទីមួយ ទ្រង់បានសម្លាប់សាការី ដែលបានព្រមានទ្រង់ដោយពាក្យត្រឹមត្រូវ (20-22)។ យ៉ូសៀសដែលបំរើព្រះបានបោះប្រឆាំងនឹងព្រះបានទទួលនូវសំណូមពរនៃការប្រែចិត្ត ហើយទ្រង់បានសម្លាប់ព្យាការី។ ចិត្តដែលចេញពីការបើកសម្តែងនោះត្រូវបានពុករលួយ។

ទីពីរ ទ្រង់មិនបានដឹងពីចិត្តរបស់ព្រះទេ។ ក្នុងរយៈពេលមួយឆ្នាំស្ថានការណ៍បន្ទាន់ដែលស៊ីរីបានសម្លាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាច្រើនបានកើតឡើង។ នេះជាដៃនៃការដាក់ទោសរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានសម្លាប់យ៉ូសៀសដោយវិធីសាស្ត្រចម្លែកមួយ។ ភាពល្ងង់ខ្លៅនៃការបើកសម្តែងមានឥទ្ធិពលលើរឿងអាក្រក់។ យ៉ូអាសនិងអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ដែលជាអ្នកបម្រើស្មោះត្រង់របស់ព្រះយេស៊ូ វាដូចជាម៉ូសេបានជ្រើសរើសសេចក្តីស្លាប់ក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ។ ចូរយើងភ្ជាប់ទៅនឹងការបើកសម្តែង (បទគម្ពីរ)។

10. ចិត្តដែលពេញលេញ (រូបាគូរត្រីទី2, 25:1-28)

ទោះបីជាអាម៉ាសាស្មោះត្រង់ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់មិនត្រូវបានគេវាយតម្លៃថាជាស្តេចដែលមិនបានបម្រើព្រះអស់ពីចិត្តដែរ។ តើអ្វីជាចំណុចបរាជ័យរបស់ទ្រង់? ទ្រង់បានសម្លាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលបានចូលរួមក្នុងផែនការបះបោរ (13) ប៉ុន្តែមិនបានសម្លាប់កូនៗ របស់ពួកគេស្របតាមបទក្រឹត្យវិន័យឡើយ។ ទោះបីជាទ្រង់បានទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែមិនពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុងដោយការរៀបចំកងទ័ពចំនួន 100.000 នាក់បានចំណាយពេលវេលាយ៉ាងច្រើន។ ហើយទ្រង់ក៏បានធ្វើតាមប្រាជ្ញារបស់ហោរាម្នាក់ (7) ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្កើតរូបព្រះបន្ទាប់ពីជ័យជំនះនៃសង្គ្រាមជាមួយអេដុមដោយសារតែចិត្តមិនស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ (14)។ សភាពដែលនៅចំទឹកណ្តាល ដែលយកសភាពត្រជាក់ទុកដូចជាសភាពក្តៅគឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ វាត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយអ៊ីស្រាអែលខាងជើង (20-24)។ ជ័យជំនះឥតឈប់ឈរនៃក្រុមជំនុំដែលត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿបានកើតឡើងដោយថ្វាយដង្ហាយរបស់ពួកគេជាការបូជាជីវិត (រ៉ូម 12: 1-3)។ សភាពនៅចំកណ្តាលខាងវិញ្ញាណមិនអាចឈររឹងមាំនៅតាមផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿពិតបានទេ។ ចូរយើងស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់អស់ពីចិត្ត។

11. បុរសដែលដើរតាមផ្លូវដែលត្រឹមត្រូវ (រូមា ២: 27:1-9)

យ៉ូថាមបានបង្ហាញស្តេចដែលដើរតាមផ្លូវត្រូវប៉ុន្តែប្រជាជនបានខូច (1-2) តើទ្រង់បានដើរតាមផ្លូវយ៉ាងម្តេច? ហើយតើទ្រង់បាននាំមកនូវលទ្ធផលយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយ យើងគួរតែស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះ។ យើងគួររស់នៅដើម្បីធ្វើតាមខ្នាតតម្រាបរបស់មនុស្សប៉ុន្តែតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះនិងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ (2)។ វាហាក់ដូចជាទទួលបានឥទ្ធិពលនៃការប្រៀនប្រដៅរបស់បិតារបស់ទ្រង់។ ជំនឿនៃការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់នោះគឺហៅថាកូរ៉ាមដេអូ (នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះ) បានធ្វើឱ្យយើងដើរលើផ្លូវនៃជីវិត។ ជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធគ្នះបញ្ចាំងពីមនសិការនៃវត្តមានរបស់ព្រះ។

ទីពីរ ទ្រង់កាន់តែរឹងមាំបន្តិចម្តងៗ (6)។ នៅពេលយើងទទួលស្គាល់ព្រះគ្រប់ពេលវេលា អ្វីៗទាំងអស់យើងអាចត្រូវបានចាត់ចែងដោយព្រះ (សូភាសិត 3: 5-6)។ ទ្រង់បានសាងសង់ព្រះវិហារនិងកំពែងព្រះវិហារហើយយកឈ្នះលើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងជនជាតិអាំម៉ូន (3-5)។ សំខាន់បំផុតទ្រង់បានបង្ហាញពីការរីកចម្រើនជាជាងអព្វហេតុភ្លាមៗ។ ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏រុងរឿងជាងនេះនៅពេលក្រោយជាងពេលដំបូងត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះពររបស់ព្រះ។

12. នៅពេលដែលយើងចុះក្រោម (រូបភាពទី២, 28:1-15)

ក្នុងឆាកជីវិតរបស់ស្តេចអំបាប់យើងអាចឃើញថាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះអម្ចាស់ពិតជាគួរអោយខ្លោចផ្សាណាស់។ ព្រះបានពង្រីកទឹកដីស៊ីរី, ស្រុកអាស៊ីរី, ប៉ាឡេស្ទីននិងអេដមនិងបានបន្ទាបខ្លួនអ៊ីស្រាអែល។ នៅពេលដែលយើងត្រូវបានបន្ទាបតើយើងនឹងធ្វើអ្វី?

ទីមួយ យើងត្រូវស្វែងរករូបចម្លាក់ខាងក្នុងហើយបោះចោល (3)។ មូលហេតុសំខាន់ដែលយូដាត្រូវបានបន្ទាបខ្លួន គឺដោយសារការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះគឺជាការបង្ហាញការលោភលន់។ ពួកគេគួរតែធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពងងឹតដោយបម្រើបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់ ដែលមិនថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះនិងលើកតម្កើងទ្រង់។ យើងគួរតែបោះចោលរូបចម្លាក់សម័យទំនើបដ៏គួរឱ្យរន្ធត់ដែលត្រូវបានគេហៅថាសំភារៈនិយមនិងហេណូដនិយម។

ទីពីរ យើងត្រូវស្វែងរកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ (8-15)។ ការប្រែចិត្តដ៏ពិតរូបបញ្ចូលជំនឿ។ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះគឺជាគោលបំណងដែលទ្រង់បានបំផ្លាញពួកគេ ប៉ុន្តែបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ឈើឆ្កាងគឺជាការបង្ហាញនូវការវិនិច្ឆ័យនិងសេចក្តីមេត្តាដ៏ធំបំផុតដែលផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមពិត។

ទីបី យើងគួរទុកចិត្តតែលើព្រះ។ លោកអេហាសមិនជឿលើព្រះអម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែជ័យជំនះរបស់យើងពឹងផ្អែកទៅលើជំនឿ។ ចូរយើងចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់នៅពេលដែលយើងត្រូវបានគេបន្ទាបខ្លួន។

13. ការបង្កើតការតាំងសញ្ញាជាថ្មី (រូបភាពទី២, 29:1-36)

តើកិច្ចព្រមព្រៀងថ្មីរបស់ស្តេចហេសេតាបានលាតត្រដាងយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយ វាត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹងតាមរយៈការសម្អាតព្រះវិហារ (15-16)។ ទ្រង់បានសម្អាតព្រះវិហារដែលបានបង្គាប់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ ដើម្បីសំអាតព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៃដួងចិត្តគ្រីស្ទាន ត្រូវបានសម្រេចដោយការប្រែចិត្តនិងជំនឿ។

ទីពីរ ទ្រង់បានតែងតាំងសង្ឃជាថ្មី (20-24)។ រឿងសំខាន់មួយសម្រាប់កាតព្វកិច្ចស្មោះត្រង់របស់សង្ឃ គឺការសម្អាតភាពជាសង្ឃ។ ភាពជាសង្ឃគឺជាឋានៈគ្រោះថ្នាក់ណាស់ ដែលងាយស្រួលក្នុងការមានចិត្តលោភលន់នៅចំពោះព្រះ ពីព្រោះពួកគេមើលថែរក្សាអ្វីៗដែលបរិសុទ្ធ។ ទីបី ពួកគេបានថ្វាយតង្វាយសរសើរដល់ព្រះ (28-30)។ លោកបានតែងតាំងលោកអាសាបនិងអោយគេថ្វាយតង្វាយថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។ ទ្រង់ដែលបានថ្វាយយញ្ញបូជាដ៏មានព្រះជន្មរស់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ដែលជាលើកទីមួយធ្វើអោយយើងថ្វាយតង្វាយសរសើរ ការប្រព្រឹត្តល្អនិងទានដល់អ្នកជិតខាងជានិច្ច (ហេព្រើរ 13: 15-16)។ ចូរយើងថ្វាយការគោរពថ្វាយបង្គំដល់ព្រះតាមសេចក្តីពិតដល់ព្រះ។

14, ការផ្លាស់ប្តូរដែលលម្អិត (រហាក្សត្រទី2, 31:1-21)

និមិត្តរបស់ហេសេគាគឺមានលក្ខណៈលម្អិតហើយធ្វើអោយមានផ្លាស់ប្តូរឡើងវិញខាងវិញ្ញាណនិងផ្លូវនៃភាពរុងរឿង។ តើការរស់ឡើងវិញបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយ ការស្តារឡើងវិញនៃការគោរពបូជាត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង (2-5) ពួកគេបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីស្តារការថ្វាយបង្គំឡើងវិញ ដោយដករូបព្រះនិងកន្លែងខ្ពស់ ៗ ដែលពួកគេបានបម្រើជាយូរមកហើយចេញ។ ការរស់ឡើងវិញពិតប្រាកដមានន័យថារស់នៅជាអ្នកថ្វាយបង្គំពិត។

ទីពីរ ការស្តារឡើងវិញនូវភក្តីភាពត្រូវបានបង្ហាញ (6-10)។ ការថ្វាយដង្ហាយដល់រូបព្រះត្រូវបានបញ្ឈប់ហើយធ្វើឱ្យពួកគេថ្វាយដង្ហាយមួយភាគក្នុងដប់និងថ្វាយដង្ហាយរួមយោងទៅតាមក្រិត្យវិន័យ។ បន្ទាប់ពីព្រះវិហារត្រូវបានសំអាតរួចរាល់ព្រះគុណនៃព្រះបានមកសណ្ឋិតលើពួកគេ រាស្ត្ររបស់ព្រះបានគ្រប់គ្រាន់ហើយដង្ហាយថ្វាយដល់ព្រះបានហូរហៀរ (10)។ ការរស់ឡើងវិញគឺដើម្បីនាំមកនូវជីវិតដើម្បីផ្តល់នូវព្រះគុណដ៏បរិបូណ៌ដល់ព្រះ។ ការរស់ឡើងវិញពិតប្រាកដគឺដើម្បីធ្វើឱ្យមានការរស់ឡើងវិញនៅក្នុងហោប៉ៅប្រាក់របស់ទ្រង់។

ទីបី ការស្តារជីវិតឡើងវិញត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង (11-21)។ តង្វាយប្រមូលត្រូវបានបែងចែកដោយស្មើភាពគ្នាដើម្បីប្រើការចំណាយជីវិតរបស់បូជាចារ្យស្របតាមគោលដៅនៃការថ្វាយ។ សង្ឃទទួលបានឯកសិទ្ធិគួររស់នៅដើម្បីគោរពបូជាដោយជោគជ័យចំពោះព្រះ។ នៅពេលពួកគេស្វែងរកព្រះហើយស្តាប់តាមព្រះដោយចិត្តតែមួយពួកគេទទួលបានជោគជ័យ(21)។

15. ជ័យជម្នះដែលពេញលេញ (រូបាភូត្រីទី2, 32:1-23)

ជំនឿទាំងស្រុងរបស់ហេសេគាគឺជាការល្ងង់លោមរបស់រាស្ត្រនៅក្នុងវិបត្តិនៃការលុកលុយរបស់សាន់ណាហេរីប។ តើគ្រីស្ទានគិតអំពីអ្វី?

ទីមួយ ទ្រង់គួរតែដឹងថាវាគឺជាការប្រយុទ្ធចាំបាច់ (1-6)។ ទោះបីហេសេគាធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងស្មោះត្រង់ក៏ដោយ ក៏ការលុកលុយនៃសាន់សាន់ណាហេរីបបានកើតឡើង (1-2)។ ទោះបីភាពរុងរឿងរីករាយក្រីក្រក៏ដោយព្រះជាម្ចាស់បង្ហាត់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់ភ្លាមៗ។ វិញ្ញាណអាក្រក់ដែលជាសត្រូវរបស់យើងវាយប្រហារយើងរាល់ពេល។ ដូច្នេះយើងគួរតែភ្ញាក់ដឹងខ្លួនជានិច្ច ហើយយកគ្រឿងសឹកទាំងអស់មកបំពាក់។ ហើយនៅពេលណាដែលយើងត្រូវមានភាពតានតឹងខាងវិញ្ញាណ។

ទីពីរ យើងយកឈ្នះបានច្បាស់ (7-8)។ ហេសេគាបានបញ្ឈប់ប្រភពទឹកហើយសាងសង់ប្រាសាទនិងលើកទឹកចិត្តដល់ប្រជាជន (3-7)។ ប៉ុន្តែបើគ្មានជំនួយពីព្រះទេនោះវានឹងត្រលប់ទៅជាទេទេ។ ទោះបីជាមានការរិះគន់ដល់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង ក៏ដោយព្រះអាចកម្ទេចពួកគេចោលភ្លាមៗនិងបង្ហាញពីភាពជាព្រះនៃព្រះ។ ដើម្បីទទួលបានជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទយើងត្រូវតែជឿទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ដែលជាអ្នកដែលមានភាពជ័យជម្នះហើយចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមបច្ចុប្បន្នដោយស្មោះត្រង់។

16. ចូរស្តាប់ទៅកាន់ការបើកសម្តែង (35:20-27)

យ៉ូសៀសដែលជាស្តេចធ្វើកំណែទម្រង់បានស្តាប់ដោយព្រួយបារម្ភនៅសមរភូមិរបស់ឆាល់មីស។ លោកយេរេម៉ានិងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នាំគ្នាយំសោកយ៉ាងខ្លាំងនៅព្រឹត្តិការណ៍ភ្លាមៗនោះ។ ហេតុអ្វីព្រឹត្តិការណ៍នោះកើតឡើងនៅអ៊ីស្រាអែល? នេះជាហេតុផលដ៏កម្រពីរ។ មូលហេតុមួយគឺមិនត្រូវមានចិត្តរាបទាបចំពោះព្រះដែលជាអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលគ្រប់គ្រងលើអ្នកទាបនិងខ្ពស់។ ប្រជាជននៃព្រះគួរតែរៀនពីជំនឿនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំ ដែលចាប់ផ្តើមពីព្រះអម្ចាស់តាមរយៈព្រះអម្ចាស់និងចំពោះព្រះអម្ចាស់។ មួយទៀតគឺមិនត្រូវស្តាប់សំលេងរបស់ព្រះដែលត្រូវបានប្រាប់ដោយស្តេចនេហ្គោជាស្តេចអេហ្ស៊ីបទេ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតទ្រង់មិនស្មោះត្រង់

នឹងការបើកសម្តែងរបស់ព្រះទេ។ ប្រជាជននៃព្រះត្រូវការការបើកសម្តែងដាច់ខាតបទគម្ពីរនិងការ
បំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទាំងនេះ។

(Continued)

ការសិក្សាអំពីនគរបស់ព្រះដោយព្រះយេស៊ូវ

ដោយលោកវេជ្ជបណ្ឌិត Paul Han

លោកបណ្ឌិត ប៉ុល ហាន គឺជាវេជ្ជបណ្ឌិតនៃការអធិប្បាយ និងទ្រឹស្តីដែលមើលឃើញ។
ហើយលោកក៏ធ្លាប់ធ្វើជាប្រធានមូលនិធិបេសកកម្មកម្ពុជា (CMF)

[ភាគ ១] (លំដាប់ និងសេចក្តីផ្តើម)

1. សេចក្តីណែនាំ

2. ព្រះរាជាណាចក្រនៃព្រះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

- 1) សាវតានៃសាសនាយូដានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់
- 2) Melek និង Malkut នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់
- 3) មនុស្សនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់

២. ព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

- 1) Basileia នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

4. គំនិតបណ្តោះអាសន្ននៃនគរព្រះ

- ១) នគរព្រះដែលបានសន្យាឲ្យហើយ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥-)
- ២) រាជាណាចក្ររបស់ព្រះជិតមកដល់ (បច្ចុប្បន្នកាលដ៏ល្អឥតខ្ចោះ)
- ៣) រាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល (បច្ចុប្បន្នកាល)
- ៤) រាជាណាចក្ររបស់ព្រះនឹងមកដល់នាពេលអនាគត (អនាគតកាល)
- ៥) ព្រះរាជាណាចក្រនៃព្រះដែលនឹងមកជាមួយនឹងការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ
(Apocalyptic) ។

5. នគរបស់ព្រះបានប្រកាសដោយព្រះយេស៊ូវ

- (១) តើវាជាណាចក្ររបស់ព្រះមកដោយរបៀបណា?
- (២) ត្រូវបានគេប្រើញឹកញាប់ (កំណាព្យចលនា) នៅក្នុងនគរនៃព្រះ
- (៣) វាស្ថិតនៅក្នុងអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទាំងស្រុង
- (៤) ប្រយោជន៍នៃនគរព្រះ (នគរលាក់កំបាំង)
- (៥) នគររបស់ព្រះជាព្រះវិហារថ្មី (ផ្ទះ)
- (៦) វាជាណាចក្ររបស់ព្រះ និងវាជាណាចក្ររបស់សាតាំង
- (៧) តើវាជាណាចក្ររបស់ព្រះនឹងមកដល់នៅពេលណា?
- (៨) គំនិតដូចផ្ដើមនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ
- (៩) ភាគីទាំងពីរនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ (ការយាងមកនិងលំនៅដ្ឋាន)
- (១០) រួចហើយ (រួចហើយ) និងនៅឡើយទេ (នៅឡើយ)
- (១១) ភាពខុសគ្នារវាងនគរព្រះ និងនគរស្ថានសួគ៌

7) គោលគំនិតនៃព្រះរាជាណាចក្រនៃព្រះនៅក្នុង Synoptic Gospels

- (1) សេចក្ដីប្រកាសរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទ
- (២) មេរៀនពីកុមារ
- (3) ការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់ពួកដាវីស៊ី
- (4) នគររបស់ព្រះបានបើកសម្ដែងក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ព្រះយេស៊ូវ
 - * រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីអ្នកសាបព្រោះ (ម៉ាថាយ ១៣:៣២-៩)
 - * រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីស្មៅ (ម៉ាថាយ ១៣:២៤-៣០)
 - * រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីគ្រាប់ពូជ mustard (ម៉ាថាយ 13:31-32)
 - * រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីដំបែ (ម៉ាថាយ ១៣:៣៣)
 - * រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីកំណប់ទ្រព្យ (ម៉ាថាយ ១៣:៤៤)
 - * រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីគុជដ៏មានតម្លៃ (ម៉ាថាយ ១៣:៤៥-៤៦)
 - * រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីសំណាញ់ (ម៉ាថាយ ១៣:៤៧-៥០)

៨) រាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្ដែងនៅក្នុងធម្មទានរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅលើភ្នំ

- * ពររបស់អ្នកកំសត់តាមវិញ្ញាណ (ម៉ាថាយ ៥:៣)
- * ពរនៃចិត្តបរិសុទ្ធ (ម៉ាថាយ ៥:៨)
- * ពរនៃអ្នកផ្សះផ្សារគេ (ម៉ាថាយ ៥: ៩)
- * ពរនៃអ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀនដោយសារតែសេចក្ដីសុចរិត (ម៉ាថាយ ៥:១០-១២)

៩. ព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះនៅក្នុងកិច្ចការ

១) រាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាប្រធានបទសំខាន់នៃសៀវភៅកិច្ចការ

២) អនាគតនរករបស់ព្រះ

៣) ព្រះយេស៊ូវជាអ្នកគ្រប់គ្រង និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ

នរករបស់ព្រះបានបើកសម្តែងនៅក្នុងសំបុត្ររបស់ប៉ូល

៤ នរករបស់ព្រះបានបើកសម្តែងនៅក្នុងសៀវភៅវិវរណៈ

៥ នរកនៃព្រះ និងដំណឹងល្អនៃឈើឆ្កាង

៦ នរកនៃព្រះ និងក្រុមជំនុំ

៧ នរក នៃព្រះនិងការអស្ចារ្យ

៨ សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

១. សេចក្តីណែនាំ

ប្រធានបទដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុតដែលហូរកាត់តម្កើរសញ្ញាចាស់ និងតម្កើរសញ្ញាថ្មី គឺជាព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការបង្រៀនវាមានភាពខុសប្លែកគ្នាអាស្រ័យលើទស្សនិកជន និងវិស័យ ដូចជាការអធិប្បាយ ការប្រោសឱ្យជា ការបណ្តេញចេញ និងពាក្យប្រស្នាប៉ុន្តែទ្រង់បានធ្វើឱ្យនគរនៃព្រះជាស្នូលនៃដំណឹងល្អតាំងពីដើមដំបូងមក។ ការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានហៅជាញឹកញាប់ថា « ដំណឹងល្អនៃនគរ » និង « ដំណឹងល្អនៃនគរស្ថានសួគ៌ » (ម៉ាថាយ ៤:២៣-, លូកា ៤:៤៣-) ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែលជាការសម្រេចនៃទំនាយក្នុងសញ្ញាចាស់ គឺ « ប្រេចិត្ត! នគរស្ថានសួគ៌ជិតមកដល់ហើយ!» (ម៉ាថាយ ៣:១៧)។ «ពេលវេលាត្រូវបានសម្រេច ហើយរាជានរករបស់ព្រះក៏នៅជិតមកដល់។ ប្រេចិត្ត ហើយជឿលើដំណឹងល្អ» (ម៉ាកុស ១:១៥-)។ ពេលចាត់អ្នកកាន់តាមលោកចេញ នោះទ្រង់មានបន្ទូលថា « នគរព្រះបានមកជិតអ្នកហើយ» (លូកា ១០:៩)។ ដើម្បីសង្ខេបរឿងនេះដោយធម្មជាតិ វាជាការប្រកាសថា (១) ពេលវេលាត្រូវបានសម្រេច (២) នគរនៃព្រះគឺជិតមកដល់ (៣) ប្រេចិត្ត (៤) ជឿលើដំណឹងល្អ។ ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ក៏មានស្នូលរបស់ផងដែរអំពីព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ ទ្រង់មិនត្រឹមតែមានបន្ទូលថានឹងអធិស្ឋានសុំឱ្យនគររបស់ព្រះយាងមកលើផែនដីនេះប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងបានសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាស្តេចនៃស្តេចដែលគ្រប់គ្រងលើនគរនោះ វាបញ្ចប់ដោយ doxology ។ នេះជាវិធីមួយនៃសាររបស់ព្រះយេស៊ូវនៅដើមជីវិតសាធារណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីដែលគាត់បានធ្វើ ខណៈពេលដែលគាត់នៅលើផែនដីនេះអស់រយៈពេល ៤០ ថ្ងៃរហូតដល់ការរស់ឡើងវិញ និងការឡើងទៅកាន់

ស្ថានសួគ៌ ក៏ជាពាក្យដែលនិយាយអំពីនគរបស់ព្រះ (កិច្ចការ 1:30)។ នគរបស់ព្រះមានពីរផ្នែក ដូចខាងក្រោម។ ទីមួយមានន័យថាស្ថានសួគ៌នៃដួងចិត្តដែលមកដល់ដួងចិត្តនៃពួកបរិសុទ្ធដែល បានសង្គ្រោះហើយទីពីរមានន័យថាស្ថានសួគ៌នៃកន្លែងដែលពួកគេរស់នៅបន្ទាប់ពីស្លាប់។ ដូច្នេះ នគរបស់ព្រះជាកន្លែងដែលព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ (គ្រប់គ្រង ឬសោយរាជ្យ) ត្រូវបានសម្រេច។ គួរឱ្យស្តាយ រហូតមកដល់ពេលនេះ ក្រុមជំនុំកូរ៉េបានយល់អំពីគោលគំនិតនៃកន្លែងអនាគតដើម្បី ទៅកាន់នគរព្រះ (ស្ថានសួគ៌) (វិវរណៈ ២១:១-៨) ប៉ុន្តែយើងជឿថា នគរពិតរបស់ព្រះមកមុនគេជា គោលគំនិតបច្ចុប្បន្ន។ វត្តមាននៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ កុំភ្លេច ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ការមកដល់ មានអាទិភាពជាងការទៅ។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារនគរបានចូលមកក្នុងចិត្តយើងរួចហើយ អស់ អ្នកដែលបានសង្គ្រោះអាចរីករាយនឹងសេចក្តីអំណរនៃនគរព្រះនៅលើផែនដី។ ចុងក្រោយបំផុត ក្រុមការងារកូរ៉េបានយល់អំពីគោលគំនិតនៃកន្លែងអនាគត។ ។ ទីតាំងនៅក្នុងចិត្ត សន្សំប្រាក់បាន ថា មានច្រើនជាងនេះទៅ។ នៅជុំវិញពីនគរបានចូលមកក្នុងចិត្តយើងបានរួចរាល់ហើយអ្នកដែល បានសង្គ្រោះអាចរីករាយនឹងសេចក្តីសង្ឃឹមនៃនគរព្រះនៅ លើពិភពលោក។ ព្រះវិហារគឺជាសហ គមន៍បច្ចុប្បន្ន និង eschatological របស់ព្រះយេស៊ូវដែលបម្រើនគរព្រះដែលមានស្រាប់របស់ ព្រះ។ នៅក្នុងម៉ោងចុងក្រោយនេះ ដែលស្ថិតនៅចន្លោះការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងការ យាងមកជាលើកទីពីរដែលរង់ចាំជាយូរមកហើយ នោះគឺនៅចន្លោះគ្រាចុងក្រោយ ដូចជាព្រះ វិហារដើមដំបូង យើងត្រូវប្រកាសអំពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដល់ពិភពលោកទាំងមូលដោយ និយាយថា 'ម៉ា ថា' (សូមអញ្ជើញមកព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ!) គំរូនេះគឺជាព្រះវិហារដំបូង។ ព្រះវិហារ ជាសហគមន៍ផ្សព្វផ្សាយសាសនាដែលបានបង្កើតរួចហើយអំពីនគរនៃព្រះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើង ត្រូវបានបញ្ជូនទៅក្នុងពិភពលោកជាសាក្សីអំពីអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានសម្រេចរួចហើយ។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំត្រូវតែជឿលើភស្តុតាងច្បាស់លាស់នៃនគរព្រះដែលមានស្រាប់ និងជ័យជំនះដែល សម្រេចបាន ហើយរស់នៅដើម្បីនគរដែលមិនទាន់ក្លាយជាការពិត។ នេះគឺដោយសារតែក្រុមជំនុំ មិនអាចមាន agape (សេចក្តីស្រឡាញ់) នៅក្នុងក្រុមជំនុំបានទៀតទេ ដោយសារវាមិនអាចផ្ទុក ដំណឹងល្អនៅក្នុងក្រុមជំនុំបាន។ វាក៏ត្រូវតែចូលទៅក្នុងសង្គមដើម្បីធ្វើបន្ទាល់អំពីព្រះរាជ្យរបស់ ព្រះ។ អ្វីដែលហៅថា ការទៅដល់ចុងផែនដីដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ គឺជាគោលបំណងនៃ អត្ថិភាពរបស់ពួកជំនុំ (កិច្ចការ ១:៨, ម៉ាថាយ ២៨:១៨-២០)។

នគរបស់ព្រះគឺជាគំនិតសំខាន់នៃព្រះគម្ពីរ។ នគរនោះគឺជាព្រះរាជាណាចក្រនៃការគ្រប់គ្រងផ្ទាល់ របស់ព្រះ ហើយវាគឺជាស្នូលនៃដំណឹងល្អដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀននៅពេលទ្រង់យាងមក ផែនដីនេះ។ ព្រះយេស៊ូវបានប្រកាសដំណឹងល្អនៃនគរដោយមានបន្ទូលថា « ចូរស្វែងរកនគរនៃ

ព្រះជាមុនសិន ហើយនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ » (ម៉ាថាយ 6:33) ។ នេះជាស្នូល និងវត្តមាន នៃដំណឹងល្អដែលបានប្រកាសដោយព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះ តម្លៃស្នូលនៃ 'នរកនៃព្រះ' (βασιλεία του Θεού) ជាមូលដ្ឋានមានន័យថាការគ្រប់គ្រង និងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ។ ទោះបីជាពាក្យនេះ មិនត្រូវបានគេប្រើយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ដោយ វាត្រូវបានគេប្រើច្រើនជាង 187 ដងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ នរករបស់ព្រះភាគច្រើនត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយព្រះយេស៊ូវ ហើយពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងពួកផារីស៊ីបានដឹងរួចទៅហើយ។ នរកនៃព្រះមេស៊ីដែលពួក គេបានទន្ទឹងរង់ចាំត្រូវបានយល់ថាជាការសម្រេចបាននៃព្រះនរករបស់ព្រះ ឬជាសទិសន័យនៃ ការពិតនោះ។ គោលគំនិតប្រពៃណីនៃជនជាតិយូដាពីរជំនាន់ក៏បង្ហាញពីគោលគំនិតនៃនរក របស់ ព្រះផងដែរ។ ពួកគេជឿថានៅចុងបញ្ចប់នៃយុគសម័យនេះ ឬពិភពលោកនេះ "ជំនាន់បន្ទាប់" (ពេលគឺអាយុកាលខាងមុខ) ឬ "ពិភពលោកខាងមុខ" នឹងមកដល់។ ការយាងមកនៃនរករបស់ ព្រះដែលពួកគេបានសង្ឃឹមគឺជាការមកដល់នៃពិភពលោកខាងមុខ។ គោលគំនិតនៃ "ជំនាន់ បន្ទាប់" នាពេលអនាគតនេះគឺជាពាក្យដែលបានលេចឡើងជាញឹកញាប់នៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍ apocalyptic របស់សាសន៍យូដា ហើយត្រូវបានកំណត់អត្ថសញ្ញាណជាមួយនឹងការយាងមកនៃនរ ករបស់ព្រះ។

[សាស្ត្រាចារ្យបង្រៀន 3]

រឿងរបស់ព្រះយេស៊ូវ៖ ខ្ញុំមិនថ្កោលទោសអ្នកណាទេ យ៉ូហាន ៨:១-១១

បង្រៀនដោយ លោកស្រីបណ្ឌិត ប្រោស អូ មានសញ្ញាបត្រ ការអប់រំគ្រឹស្តបរិស័ទ Ph. D. និងតន្ត្រី ករក្នុងព្រះវិហារ M.A

[ផ្នែក៤]

ខ្ញុំមិនថ្កោលទោសអ្នកណាទេ យ៉ូហាន ៨:១-១១ នៅចំពោះព្រះយេស៊ូវ គ្រប់គ្នាក្នុងលោកនេះជា មនុស្សមានបាប ដែលត្រូវកាត់ទោសឲ្យស្លាប់។ អំពើបាបបានចូលក្នុងលោកក៏ដោយសារអំ

ជាមនុស្សដែលមិនស្គាល់បង្គាប់ព្រះ ហើយមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវស្លាប់ ដ្បិតអំពើបាប ដូចជាព្រះបានមានបន្ទូលថា “អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដ”។

ខណៈពេលដែលមនុស្សនៅតែមានបាបនោះសមនឹងទទួលសេចក្តីស្លាប់ នោះព្រះបានបើកផ្លូវនៃជីវិតមកកាន់ពួកយើង។ ព្រះបានមានបន្ទូលថា អ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹង «រស់ជាដៀងរហូត»។ សូម្បីតែ & #៣៩ មនុស្សមានបាបប្រាកដជាស្លាប់។ នៅពេលដែលយើងជឿថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ នោះយើងបានរាប់ជាសុចរិត ខណៈពេលដែលយើងនៅតែជាមនុស្សមានបាបនៅឡើយ។ ហើយយើងនឹងមានជីវិតដ៏អស់កល្បនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

ទោះបីយើងបានជឿលើព្រះយេស៊ូវថាជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយបានក្លាយជាមនុស្សសុចរិតតាមរយៈសេចក្តីសង្គ្រោះក៏ដោយ ក៏វាមិនធ្វើឲ្យយើងជាមនុស្សល្អឥតខ្ចោះ ដែលមិនមានបាបនោះដែរ។ ទោះបីយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ក៏យើងនៅតែមានប្រព្រឹត្តិអំពើបាប ដោយសារនិស្ស័យអំពើបាបចាស់របស់យើង។ ទោះជាពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណាក៏ដោយ ក៏មិនអាចថាមិនមានអំពើបាបនោះដែរ។

សាកប៉ុលដែលត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាពួកបរិសុទ្ធក៏បានតស៊ូជាមួយនឹងនិស្ស័យបាបរបស់គាត់ផងដែរ។ រ៉ូម ៧:២៤ និយាយថា ; វេទនាណាស់ខ្ញុំ តើអ្នកណានឹងជួយឲ្យខ្ញុំរួច ពីតួសេចក្តីស្លាប់នេះទៅបាន? វាមិនមែនជាការសារភាពដែលប៉ុលបានធ្វើនៅពេលដែលគាត់មិនមែនជាអ្នកជឿនោះទេ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូច្នេះពេលគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវរួចហើយ ហើយគាត់ក៏ជាសាវ័ក។ ក្នុងចិត្តគាត់ចង់គោរពបញ្ញត្តិច្បាប់របស់ព្រះ ប៉ុន្តែដោយសារនិស្ស័យបាបរបស់គាត់ គាត់បានធ្វើជាអ្នកបម្រើនៃបញ្ញត្តិច្បាប់នៃអំពើបាប។ គ្រិស្តបរិស័ទជឿលើព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែយើងនៅតែធ្វើខុស ហើយប្រព្រឹត្តិអំពើបាបដោយសារនិស្ស័យអំពើបាបចាស់របស់យើង។ បន្ទាប់ពីយើងធ្វើអ្វីមួយយើងសោកស្តាយពេលក្រោយ, ហើយសួរខ្លួនឯងថាហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំធ្វើវា? គាត់...” យើងដឹងពីអំពើអាក្រក់ និងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងផ្ទាល់។

តើព្រះយេស៊ូវដោះស្រាយជាមួយមនុស្សមានបាបយ៉ាងដូចម្តេច នៅពេលតស៊ូនឹងអំពើបាបនោះ? ហើយអាកប្បកិរិយាបែបណាដែលយើងមានចំពោះអ្នកដែលមានអំពើបាបបែបនេះ?

សូមចែកចាយនូវអាកប្បកិរិយាបែបណាដែលយើងគួរមានក្នុងនាមជាគ្រិស្តបរិស័ទអំពីបញ្ហានៃអំពើបាបនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង។

១. ថ្ងៃមួយ ព្រះយេស៊ូវកំពុងបង្រៀនមនុស្សនៅក្នុងព្រះវិហារ។ ពេលនោះ ពួកអាចារ្យ និងពួកដាវីស៊ីនាំស្ត្រីម្នាក់មកឯព្រះយេស៊ូវ។ ស្ត្រីនោះគឺជាស្ត្រីដែលចាប់បានក្នុងអំពើជិតក្បត់។ មនុស្សម្នានាំ

នាងមកឈរនៅកណ្តាល ហើយទូលសូរព្រះយេស៊ូវថា តើអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាមួយស្រ្តីជិតក្បត់នេះ។
ប៉ុន្តែបើក្រឡេកទៅមើលអ្នកដែលនាំនាងមក យើងឃើញថាគេថ្កោលទោសនាងដោយអំពើ
អាក្រក់ និងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃទៀត។ វាជាអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សក្នុងការថ្កោលទោស
និងចោទប្រកាន់ ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកដែលជាសត្រូវទៅចំពោះពួកគេ។
ស្រ្តីម្នាក់នេះត្រូវបានគេចាប់បានក្នុងអំពើជិតក្បត់។ ដែលមិនអាចដោះសារបាននោះទេ។ ភាព
យោរយោរបស់មនុស្សបាននាំស្រ្តីទៅកន្លែងមួយដែលមានមនុស្សជាច្រើននៅជុំគ្នា ដោយសារ
នាងបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលអាក្រក់ជាង

ស្រ្តីដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺជាអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេចំពោះមនុស្សមានបាប។ មនុស្សជាច្រើន
បានឈរព័ទ្ធជុំវិញនាងហើយចោទប្រកាន់អំពើបាបដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់របស់នាង។ ពួកគេបានថ្កោល
ទោសស្រ្តីនោះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះអំពើបាបរបស់នាង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនមែន
សំដៅលើស្រ្តីដែលពួកគាត់ជាវិស័យ និងពួកគាត់អាចបានថ្កោលទោសនោះទេ តែជាការវាយប្រហារទៅ
លើព្រះយេស៊ូវទៅវិញនោះទេ។ មូលហេតុដែលពួកគេនាំស្រ្តីនោះមកឯព្រះយេស៊ូវ ជំនួសឲ្យការ
ចោទប្រកាន់ព្រះយេស៊ូវ។

ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកអាចារ្យ ដឹងច្បាស់ជាងអ្នកណាទាំងអស់ នូវអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើតាម
ច្បាប់របស់ម៉ូសេ។

ចោទយកថា ២២:២២ ចែងថា ; បើដែលឃើញអ្នកណាកំពុងតែរួមដំណេក និងស្រ្តីដែលមានប្តី
ហើយ នោះអ្នកទាំង២ត្រូវស្លាប់ គឺទាំងប្រុសដែលដេកនឹងនាង ព្រមទាំងនាងនោះផង គឺយ៉ាងនោះ
ដែលឯងត្រូវបំបាត់សេចក្តីអាក្រក់ ពីពួកអ៊ីស្រាអែលចេញ។

(NIV) ; ពួកគេបានសួរព្រះយេស៊ូវដោយមានចម្លើយច្បាស់លាស់អំពីរបៀបធ្វើនេះ។

នេះជាអ្វីដែលមាននៅក្នុងបញ្ញត្តិច្បាប់របស់លោកម៉ូសេ តើអ្នកគិតយ៉ាងណាដែរ?

អ្វីដែលពួកគេចង់បញ្ជាក់គឺថាព្រះយេស៊ូវជាមនុស្សមានបាបដែលប្រឆាំងនឹងបញ្ញត្តិច្បាប់របស់ម៉ូ
សេ។ ពួកគេបានដឹងថា ទ្រង់នឹងមិនមានបន្ទូលឲ្យ ស្រ្តីនេះនឹងត្រូវគប់នឹងថ្មសម្លាប់នោះទេ
ដោយសារពួកគេដឹងថាព្រះអង្គជាតួនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ក៏បានព្យាបាលនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក
ហើយចំណាយពេលជាមួយមនុស្សមានបាប។ ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវប្រឆាំងនឹងការគប់ដុំថ្មទៅស្រ្តី
នោះ ក៏ប្រឆាំងនឹងច្បាប់របស់លោកម៉ូសេដែរ ដូច្នេះវាជាឱកាសដើម្បីចោទប្រកាន់ទ្រង់។ ពួកគេ
និយាយថា ពួកគេគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ប៉ុន្តែពួកគេបានប្រើវាដើម្បីថ្កោលទោស
និងចោទប្រកាន់អ្នកដទៃ។

វាជាខណ្ឌនៃអំពើបាប។ វាក៏ធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាប។ មនុស្សប្រើវាដើម្បីថ្កោលទោសនិងរិះគន់គ្នា ទៅវិញទៅមក។ ហើយមនុស្សកំពុងព្យាយាមបង្ហាញភាពសុចរិតរបស់ពួកគេដោយថ្កោលទោស អ្នកដទៃ។ នេះគឺជាអ្វីដែលមនុស្សភាគច្រើនធ្វើអំពើបាប។

២. តើព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលអ្វីខ្លះអំពីអ្នកដែលខឹងនឹងអ្នកដទៃចំពោះអំពើបាប និងការប្រព្រឹត្តិ កំហុស?

ចម្លើយគឺសាមញ្ញ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា អ្នកដែលគ្មានបាប អាចនឹងជាអ្នកដែលគប់ដុំថ្មមុនគេ។ & quot; តើអ្នកមានសមត្ថភាពគប់ដុំថ្មដាក់នាងទេ? មើលខ្លួនឯង។ & quot; មនុស្សទាំងនោះបាន ស្រឡាញ់កាំងចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ អ្នកដែលព្យាយាមគប់ស្រ្តីជាមួយនឹងថ្មមាន គំនិតរៀបចំចិត្ត។ ពួកគេបានដើរចេញម្តងម្នាក់ៗ ចាប់ផ្តើមពីចាស់ទុំ នៅសល់តែព្រះយេស៊ូវ និង ស្រ្តីនោះ។

នេះគឺជាការពិតសម្រាប់មនុស្សគ្រប់ៗគ្នា។ យើងមិនសុចរិតគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្កោលទោស និងកាត់ ទោសអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃនោះទេ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សថ្កោលទោសអ្នកដទៃ ដោយសារគេមើល ឃើញអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ ខណៈពេលដែលពួកគេមិនយល់ពីអំពើបាបរបស់ពួកគេផ្ទាល់។ ទោះជាគេដឹងពីការពិតនៃអំពើបាបក៏ដោយ ក៏ពួកគេនិយាយដោះសារហើយបិទបាំងវាយ៉ាងល្អ។

មានរឿងកំប្លែងមួយ។ រឿងកំប្លែងនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីការអត់ឱនចំពោះខ្លួនយើងនិងជា ការវិនិច្ឆ័យចំពោះអ្នកដទៃ។

បើអ្នកដទៃនៅស្ងៀម គឺដោយសារគេគ្មានគំនិត។ បើខ្ញុំនៅស្ងៀម គឺព្រោះតែខ្ញុំពិចារណា។ បើអ្នក ផ្សេងទៀតមិនអើពើនឹងសញ្ញាចរាចរណ៍ ពួកគេគឺជាឧក្រិដ្ឋជន បើខ្ញុំមិនអើពើផ្លាកសញ្ញាចរាចរណ៍ ទេគឺខ្ញុំជាអ្នកល្មើសច្បាប់ចរាចរណ៍។ ប្រសិនបើអ្នករៀបការរួចហើយមានទំនាក់ទំនងស្នេហា ជាមួយមនុស្សម្នាក់ទៀត វាជារឿងស្នេហា។ ប្រសិនបើខ្ញុំមានទំនាក់ទំនងនោះ វាគឺជាស្នេហា។ ប្រហែលជាមានមនុស្សច្រើន សូម្បីតែនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ថ្កោលទោសអ្នកដទៃ ហើយបង្ហាញភាព ត្រឹមត្រូវចំពោះខ្លួនឯង។

ជារឿងធម្មតាទេដែលងាយថ្កោលទោសអ្នកដទៃ និងអត់ឱនខ្លួនឯង។ ទោះជាយ៉ាងណា ព្រះ យេស៊ូវផ្តល់ការណែនាំទាំងនេះដល់សិស្សទ្រង់ ដោយសារទ្រង់ស្គាល់ទំនោររបស់មនុស្ស។

លូកា ៦:៤២ ចែងថា៖ ធ្វើដូចម្តេចឲ្យអ្នក ដែលមើលផ្ទឹមក្នុងភ្នែកខ្លួនមិនឃើញ អាចនិយាយទៅប្អូន បានថា ប្អូនអើយ ឲ្យអញយកកំទេច ពីភ្នែកឯងចេញដូច្នេះ ឱអ្នកមានពុតអើយ ចូរយកផ្ទឹមពីភ្នែក អ្នកចេញជាមុនសិន នោះទើបនឹងបានឃើញច្បាស់ អាចនឹងយកកំទេចចេញពីភ្នែកប្អូនអ្នកបានដែរ។ & quot; (NIV)មាននារីម្នាក់ចូលចិត្តនិយាយដើមអ្នកដទៃ។ នាងមិនដែលបោះបង់

ភាពទន់ខ្សោយ និងកំហុសរបស់អ្នកដទៃឡើយ។ នាងបានចង្អុលបង្ហាញនិងនិយាយពាក្យ ចម្លើយអាវាមដើម្បីភាពអាម៉ាស់ពួកគេ។ ដូច្នេះអ្នកជិតខាងរបស់នាងមិនចង់នៅក្បែរនាងនោះទេ។ ថ្ងៃមួយ ម្តាយរបស់នាងបានមកដល់ផ្ទះនាង។ នាងអង្គុយមាត់បង្អួចនិយាយពីភាពកខ្វក់របស់អ្នក ជិតខាង។

"ម៉ាក់ ក្រឡេកមើលខោអាវបោកគក់សម្ងាត់ក្បែរផ្ទះ។ ខោអាវមិនស្អាតសោះ? តើពួកគេបោកគក់ យ៉ាងដូចម្តេច? តើគេស្លៀកសម្លៀកបំពាក់កខ្វក់យ៉ាងដូចម្តេច? វាស្មៅគ្រោគណាស់។ & quot; ពេលនោះ ម្តាយរបស់នាងបាននិយាយថា & quot; សូមក្រឡេកមើលឱ្យកាន់តែជិត។ វាមិនមែន អ្នកជិតខាងបោកមិនស្អាតនោះទេ វាមកពីបង្អួចរបស់អ្នកកខ្វក់។ & quot; គ្មាននរណាម្នាក់ដែល គ្មានកំហុសនោះទេ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្នកណាដែលមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្កោលទោស កំហុស និងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃនោះឡើយ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ថ្កោលទោសអ្នកដទៃដោយទំនុកចិត្ត គាត់ប្រហែលជាល្ងង់ខ្លៅឆ្កោះទៅរកអំពើបាបដើមរបស់គាត់។

នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់ពួកគេថា អ្នកដែលមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបអាចជាអ្នកដំបូង ដែលអាចចោលដុំថ្មដាក់នាងបាន មនុស្សចាប់ផ្តើមមានគំនិតរអៀសខ្លួន។ ពួកគេបានប្រើអំពើ បាបរបស់ស្រ្តីដែលជិតក្បត់ ប៉ុន្តែពេលបានឮដូច្នេះ ក៏មើលទៅលើអំពើបាបរបស់ខ្លួនវិញ។ ម្តងនេះ ពួកគេដឹងពីអំពើបាបរបស់ខ្លួនគេ គេមិនអាចគប់ថ្មទៅនាងបានឡើយ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាចាក ចេញពីវិហារម្តងម្នាក់ៗ

ចាស់ៗចេញមុនគេ។ មិនថាចាស់ឬក្មេងទេ គ្មានអ្នកណាចុះពីអំពើបាបបានឡើយ។ តើអ្នក ណាអាចនិយាយថាខ្លួនគ្មានអំពើបាប តើខ្លួនអាចថ្កោលទោស និងវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃបានទេ? វាជា ការល្អក្នុងការមើលខ្លួនឯងមុនពេលសម្លឹងមើលអំពើបាប និងអំពើខុសឆ្គងរបស់អ្នកដទៃ។

៣. នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា អ្នកណាដែលមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប អាចគប់ដុំថ្មទី មួយមកលើនាង។ អស់អ្នកដែលថ្កោលទោសស្រ្តីជិតក្បត់បានចាកចេញពីព្រះវិហារដោយរអៀស

ខ្លួន។ ហើយនៅសល់តែស្រ្តីដែលលូចផិតក្បត់ និងព្រះយេស៊ូវ ដែលទ្រង់តែម្នាក់គត់អាចថ្កោល
ទោសស្រ្តីនោះបាន។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអង្គតែមួយគត់ដែលអាចវិនិច្ឆ័យទោសនាងបាន។
ទោះជាយ៉ាងណា ព្រះយេស៊ូវមិនថ្កោលទោសនិងវិនិច្ឆ័យទោសស្រ្តីនោះដូចអ្នកដទៃទេ។ ផ្ទុយ
ទៅវិញ ទ្រង់និយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនថ្កោលទោសអ្នកនោះទេ ចូរទៅចុះ ហើយកុំធ្វើបាបទៀត»។ មាន
ភាពខុសប្លែកគ្នារវាងព្រះយេស៊ូវដែលមិនថ្កោលទោស និងមនុស្សដែលចាកចេញដោយគ្មាន
ការថ្កោលទោស។ ពួកដាវីស៊ី និងអាចារ្យមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្កោលទោស
មនុស្សមានបាបនោះទេ។

ព្រោះពួកគេក៏ជាអ្នកមានបាបដូចគ្នា។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់គ្មានអំពើបាបនោះទេ ដូច្នេះទ្រង់អាច
ថ្កោលទោស និងវិនិច្ឆ័យទោសបាន។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងមិន
ថ្កោលទោសដែរ។ តាមរយៈនេះ ព្រះយេស៊ូវបានបញ្ជាក់អំពីមូលហេតុដែលទ្រង់យាងមកផែនដី។
នៅក្នុងយ៉ូហាន 12: បើអ្នកណាឮពាក្យខ្ញុំ តែមិនជឿ នោះខ្ញុំមិនកាត់ទោសគេ ដ្បិតខ្ញុំមិនបានមក
ដើម្បីនឹងកាត់ទោសដល់លោកីយ៍ទេ គឺមកប្រយោជន៍នឹងសង្គ្រោះវិញ។ (NIV) វាមិនមែនថាព្រះ
យេស៊ូវមិនបានដឹងអំពីអំពើបាបរបស់នាងនោះទេ។ ទ្រង់ដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីការទុក្ខលំបាករបស់
នាងនិងភាពខ្មាស់អៀនជាមួយនឹងអំពើបាប និងរបៀបដែលនាងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអំណាច
នៃសេចក្តីស្លាប់។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវបានដឹងច្បាស់ ទ្រង់អាណិតនាងណាស់។ ដូច្នេះទ្រង់បាន
អត់ទោសឲ្យនាង ហើយទ្រង់បានឲ្យការសង្គ្រោះដល់នាង។

សង្ខេប

មូលហេតុដែលព្រះយេស៊ូវមិនថ្កោលទោសអ្នកដទៃ គឺមិនមែនដោយសារទ្រង់មិនដឹងពីអំពើបាប
របស់ពួកគេនោះទេ។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះទ័យអាណិតអាសូរដល់ពួកគេ ហើយបានអត់ទោសពួក
គេ ដោយសារទ្រង់ជ្រាបយ៉ាងច្បាស់អំពីមនុស្សទាំងនោះកំពុងតស៊ូជាមួយនឹងអំណាចនៃអំពើបាប
ហើយវាជាការឈឺចាប់សម្រាប់ពួកគេ។ ទ្រង់បានសង្គ្រោះពួកគេ ឲ្យបានចេញពីអំណាចនៃអំពើ
បាប ដោយយកអំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់ដាក់នៅលើឈើឆ្កាងជាមួយអង្គទ្រង់។

ទោះបីជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានអត់ទោសអំពើបាបរបស់យើងក៏ដោយ ជួនកាលមនុស្សមានទំនោរ
ទៅរកការថ្កោលទោស និងវិវត្តន៍អ្នកដទៃចំពោះអំពើបាប និងកំហុសរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ នេះមិន
មែនជាអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវចង់បាននោះទេ។ ព្រះយេស៊ូវលើកទឹកចិត្តយើងកុំឲ្យវិវត្តន៍ដល់អ្នក
ណា។

ម៉ាថាយ ៧:១-២ និយាយថា កុំឲ្យថ្កោលទោសគេឡើយ ដើម្បីមិនឲ្យមានគេថ្កោលអ្នកវិញ ២ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាថ្កោលទោសគេយ៉ាងណា នោះគេនឹងថ្កោលអ្នកវិញយ៉ាងនោះដែរ ហើយគេនឹងរាល់ឲ្យ អ្នករាល់គ្នា តាមរង្វាល់ដែលអ្នករាល់ឲ្យគេផង។

មិនត្រូវរិះគន់ទេ តែត្រូវចេះគិតគូរ និងបន្ទាប់ខ្លួនចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។

ទីតុល ៣:២ មិនត្រូវនិយាយអាក្រក់ពីអ្នកណា ឬឈ្មោះប្រកែកឡើយ ត្រូវមានចិត្តស្ងួតបូត ទាំង សំដែងសេចក្តីសុភាពគ្រប់យ៉ាង ដល់មនុស្សទាំងអស់ផង។

នៅពេលដែលយើងរកឃើញកំហុស និងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ យើងមិនគួរថ្កោលទោសពួកគេ ទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែចែករំលែកអារម្មណ៍ឈឺចាប់នៅពេលឃើញមនុស្សមានបាប យើងគួរពិនិត្យ មើលអំពើបាបរបស់ខ្លួនយើង (៧) ត្រូវមានចិត្តមេត្តា ចេះពិចារណា និងសុភាពដោយជំនួសឱ្យការ សុចរិតដោយខ្លួនឯងដោយការវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃ យើងគួរតែមើលឃើញពីអំពើបាប និងភាពទន់ ខ្សោយរបស់យើងផ្ទាល់ ដើម្បីទទួលអារម្មណ៍ឈឺចាប់ពួកគេ ហើយត្រូវលើកទឹកចិត្តពួកគេ។

ប្រសិនបើយើងត្រូវបានថ្កោលទោស និងវិនិច្ឆ័យដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មាននរណាម្នាក់អាច រស់នៅទីនេះបានទេ។

ខ្ញុំជឿថា យើងបានទទួលការអភ័យទោស និងការសង្គ្រោះដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ យេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ចូរយើងទទួលយកភាពទន់ខ្សោយ និងកំហុសរបស់អ្នកដទៃដោយការអភ័យ ទោស និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយេស៊ូវជាជាងឆ្លងកាត់ការវិនិច្ឆ័យ និងការរិះគន់លើពួកគេ។ WLS សិស្ស ក្រុមគ្រួសារ និងក្រុមជំនុំ ចូរយើងយកឈ្នះលើអំពើអាក្រក់ ហើយក្លាយជាមនុស្សតែ មួយនៅក្នុងសាមគ្គីភាពដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។

១ តើអ្នកធ្លាប់ថ្កោលទោស និងរិះគន់នរណាម្នាក់ ឬធ្លាប់ត្រូវបានរិះគន់អ្វីមួយដែរឬទេ?

២ តើអ្វីនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក នៅពេលដែលអ្នកត្រូវបានគេថ្កោលទោស ឬគេថ្កោលទោសនរណា ម្នាក់?

៣ តើព្រះយេស៊ូវបានប្រព្រឹត្តចំពោះស្ត្រីជិតក្បត់ដែលត្រូវបានថ្កោលទោសចំពោះអំពើបាបយ៉ាង ដូចម្តេច? ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ធ្វើដូច្នេះ?

ចូរមានចិត្តសប្បុរស និងមេត្តាចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។ (អេភេសូរ ៤:៣២) ព្យាបាលចិត្តដែលខូច បង់។ គ្មាននរណាម្នាក់ដែលល្អឥតខ្ចោះនោះទេ។ ហើយក៏គ្មានអ្នកណាសុចរិត គ្មានអ្នកណាមាន សុខភាពល្អឥតខ្ចោះនោះដែរ។ អ្នកអាចនិយាយថាអ្នកមិនមានជំងឺសោះ ប៉ុន្តែអ្នកនៅតែមាន។ អ្នកគ្រាន់តែមិនចង់ទទួលដឹងអំពីវា។ សូម្បីតែគ្រូពេទ្យក៏មិនដឹងអំពីជំងឺនេះដែរ។ វាមិនបង្ហាញនៅ

លើ CT scans ទេ។ នេះគឺជាជំងឺខាងព្រលឹង។ ជំងឺផ្លូវកាយមិនត្រឹមតែជាជំងឺរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ។ មាន ជំងឺផ្លូវចិត្ត និងជំងឺខាងវិញ្ញាណ។ ជំងឺខាងក្រៅអាចត្រូវបានព្យាបាលដោយការវះកាត់បាន។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជំងឺខាងព្រលឹងដែលលាក់នៅខាងក្នុងគឺពិបាកព្យាបាលណាស់។ វាជាលក្ខខណ្ឌមួយរយៈពេលវែង។

អ្នកខ្លះមានជំងឺផ្លូវកាយ ប៉ុន្តែភាគច្រើនមានជំងឺខាងវិញ្ញាណ។ ជំងឺខាងវិញ្ញាណ ធ្វើឱ្យជីវិតមិនសប្បាយចិត្ត និងមិនជោគជ័យ។ វាក៏ជារោគសញ្ញានៃជំងឺមួយផងដែរ។ ជំងឺរាងកាយ មានឥទ្ធិពលលើបុគ្គល គ្រួសារ និងសង្គម។ ជំងឺខាងវិញ្ញាណក៏ជះឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានដល់ បុគ្គល គ្រួសារ និងជីវិតប្រចាំថ្ងៃផងដែរ។

យើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់ធ្វើឲ្យនរណាម្នាក់ឈឺចាប់ ហើយធ្លាប់ឈឺចាប់នៅចំណុចខ្លះក្នុងជីវិត។ អ្នកខ្លះបានឈឺចាប់ដោយសារឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេតាំងពីកុមារភាព ហើយអ្នកផ្សេងទៀតបានឈឺចាប់ដោយសារបងប្អូនបង្កើតរបស់ពួកគេ។ អ្នកខ្លះត្រូវបានមិត្តភក្តិនៅសាលាធ្វើឲ្យឈឺចាប់ ឯអ្នកផ្សេងទៀតបានរស់នៅដោយមិនសប្បាយចិត្តដោយសារការបំពានខាងអារម្មណ៍ដោយគ្រូរបស់ពួកគេ។ ប្តីប្រពន្ធដូចគ្នាឈឺចាប់ទៅវិញទៅមកក្នុងចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ប្រពន្ធខ្លះមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ដោយសារប្តីរឹងរូស សម្ពាធការងារ និងសង្គមអាចបំផ្លាញសុខភាពផ្លូវចិត្តបាន។ ប្រពន្ធមិនសប្បាយចិត្តដោយសារគ្រួសាររបស់ប្តី។

ពាក្យគំពោះគំរើយពីម្តាយក្មេកដូចជាប្អូនថ្លៃមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនជាង ការអប់រំបន្ទាល់ទុកស្លាកស្នាមយ៉ាងជ្រៅលើចិត្តរបស់នាង។ ក៏មានការទាស់ចិត្តគ្នាក្នុងពួកជំនុំផងដែរ។ ព្រលឹងរបស់យើងឈឺចាប់ ហើយជូនកាលជំងឺខាងព្រលឹងប៉ះពាល់ដល់សុខភាពរាងកាយរបស់យើង និងធ្វើឱ្យយើង មិនសប្បាយចិត្ត។ ព្រលឹងឈឺក៏មិនល្អនៅក្នុងជីវិតយើងដែរ។ ជីវិតការងារក៏មិនល្អដែរ។ ដូច្នេះ មាន មនុស្សជាច្រើនដែលរស់នៅខុស។ តាមចិត្តសាស្ត្រ មានរោគសញ្ញាខុសៗគ្នា។

ពួកគេជួបប្រទះនឹងបញ្ហាផ្លូវចិត្តផ្សេងៗដូចជា ការថប់បារម្ភ ការធ្លាក់ទឹកចិត្ត ភាពមិនច្បាស់លាស់ ការខ្មាស់អៀន។ ភាពអសកម្ម ភាពអន់ខ្សោយ កំហឹង ការរំខានផ្លូវចិត្ត ការភ្លេចភ្លាំង ការបង្ខិតបង្ខំ ការមិនជឿ និងការភ័យខ្លាច។ ខ្ញុំគិតអំពីរឿងនេះ។ តើវាបានផ្លាស់ប្តូរប៉ុណ្ណាចាប់តាំងពីយើងទទួលយកព្រះយេស៊ូវ? តើប្រពន្ធនិយាយទៅប្តីរបស់នាង «តើអ្នកមិនមែនជាអ្នកដែលធ្លាប់ទទួលយកព្រះយេស៊ូវទេឬ?»។ ហើយចំពោះប្រពន្ធ ដែលធ្លាប់មានភាពរដាក់រដុប ជូរចត់ និងរិះគន់ បានទទួលយកព្រះយេស៊ូវ ហើយផ្លាស់ប្តូរតាមពេលវេលាកន្លងមក។

តើប្តីរបស់នាងប្រាប់នាងថា "ខ្ញុំអរគុណដែលអ្នកបានផ្លាស់ប្តូរបន្ទាប់ពីដើរតាមព្រះយេស៊ូវ។ ហើយ ឪពុកម្តាយចំពោះកូនប្រុសរបស់ពួកគេ "អ្នកធ្វើឱ្យខ្ញុំមានមោទនភាព" ។ ហើយកូនប្រុសឃើញម្តាយក្មេកឲ្យជីវិតរបស់នាងដល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយមើលឃើញការផ្លាស់ប្តូរជីវិតតាមពេលវេលាកន្លងមក។ តើនាងនិយាយថា ម្តាយក្មេករបស់ពួកយើងប្រៀបដូចជាទេវតា? ពេលម្តាយក្មេកឃើញកូនប្រុសស្រី តើនាងនិយាយថា នាងជាកូនប្រុសដ៏ល្អរបស់ខ្ញុំ?»

ការប្រែចិត្តគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏សាមញ្ញមួយ។

ពីចំណុចកណ្តាលនៃពិភពលោកទៅកាន់ចំណុចកណ្តាលនៃព្រះយេស៊ូវ។

តាំងពីគិតតែពីខ្លួនឯងទៅជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះ។

ពីការលោភលន់របស់ខ្ញុំចំពោះចក្ខុវិស័យដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ វាកំពុងផ្លាស់ប្តូរតម្លៃ។ ប៉ុន្តែការផ្លាស់ប្តូរខ្លួនឯងគឺមិនងាយស្រួលនោះទេ។ បង្វែរគោលដៅជីវិត ឬ ការផ្លាស់ប្តូរតម្លៃអាចជាព្រឹត្តិការណ៍តែមួយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែការផ្លាស់ប្តូរចិត្តខាងក្នុងរបស់ខ្ញុំមិនងាយស្រួលដូច្នោះទេ។ យើងនិយាយថាការអធិប្បាយប៉ះចិត្តយើង ប៉ុន្តែចិត្តខាងក្នុងរបស់យើងមិនប្រែប្រួលទេ។ ដោយការទទួលយកព្រះយេស៊ូវ យើងបានក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ។ តាមរយៈបទពិសោធន៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងក៏បានជួបប្រទះការផ្លាស់ប្តូរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយយើងនៅតែមានផ្លូវចាស់របស់យើងវាមានន័យថាយើងមិនទាន់បានជាព្យាបាលនៅឡើយទេ។

ពេលរាងកាយអ្នកឈឺ អ្នកមើលទៅក៏ឈឺដែរ។ ស្នាមញញឹមក៏បាត់។ ដូច្នេះនៅពេលដែលអ្នកក្រឡេកមើលខ្លួនឯងឃើញមុខអាប់អួរ។ វាជាសញ្ញានៃជំងឺខាងព្រលឹង។ មនុស្សម្នាក់ដែលមិនញញឹម ពេលដែលអ្នកដទៃញញឹម ក៏ជាមនុស្សដែលធ្លាប់រងទុក្ខដែរ។

មនុស្សខ្លះដែលធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់ មិនដឹងថាខ្លួនធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់នោះទេ។ ប្តីមិនមានអារម្មណ៍ថាគេធ្វើបាបប្រពន្ធដោយពាក្យគំរោះគំរើយនោះទេ។ បញ្ចេញអារម្មណ៍គាត់ច្រើន តែនិយាយថា "យ៉ាងហោចណាស់ ខ្ញុំមិនខឹងនឹងអ្នកទេ។ គាត់គិតថាសម្តីគាត់មិនប៉ះពាល់ដល់ប្រពន្ធ ប៉ុន្តែវាខ្លាំងល្មមនឹងបំបាក់ចិត្តប្រពន្ធគាត់បាន។

មានរឿងច្បាស់មួយ មនុស្សខ្លះចិត្តគឺជាអ្នកដែលចូលចិត្តប្រកែកឬមិនយល់ស្របក្នុងការ ទំនាក់ទំនង។ ការព្យាបាលគឺចាំបាច់ណាស់។ ដើម្បីព្យាបាលការបាក់បែកជាដំបូងអ្នកត្រូវស្វែងរក អ្វីដែលបានខូចខាតជាមុនសិន។ ជំងឺនេះអាចជាព្យាបាលនៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្ហាញចេញមក។ វានឹងមិនអាចព្យាបាលបានទេ បើសិនជាវាត្រូវបានលាក់បាំង។

ចូរខំដកគ្រប់ទាំងសេចក្តីដូរល្វឹង ក្តៅក្រហាយ កំហឹង ឡឡោ ជេរប្រមាថ និងគ្រប់ទាំងសេចក្តី អាក្រក់ ចេញពីពួកអ្នករាល់គ្នាទៅ (អេភេសូ ៤:៣១)។

ភាពជួរចត់សំដៅលើពាក្យគំរោះគំរើយ និងការអវិជ្ជមាន ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សឈឺចាប់។ អ្នកដែល មិនអាចរស់នៅក្នុងភាពត្រូវវត្ថុមានផ្ទុកគំនិតអវិជ្ជមាន។ យើងត្រូវតែដឹងថាមនុស្សដែលមានផ្ទុក គំនិតបែបនេះមិនអាចមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយប្តីប្រពន្ធ ឪពុកម្តាយ និងសមាជិកក្រុមជំនុំបាន ទេ។

“កំហឹង” គឺជាការបណ្តោះអាសន្ន និងមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន។

“កំហឹង” គឺជាអារម្មណ៍នៃការរំខានឥតឈប់ឈរដែលមិនលេចចេញមកខាងក្រៅ។ វាគឺជា អារម្មណ៍លាក់នៅខាងក្នុង។

“ការឈ្លោះប្រកែកគ្នា” សំដៅលើពាក្យសំដីឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយគ្មានកំហឹង។

“ការបង្កាច់បង្ខូច” គឺជាការនិយាយដើមគេ និងនិយាយអវិជ្ជមានអំពីអ្នកដទៃ។

ដូចនេះ ផ្ទុកគំនិតទាំងអស់អវិជ្ជមានគឺផ្អែកលើធម្មជាតិរបស់មនុស្ស។

ដោយសារមនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែមានបាប គ្មានអ្នកណាកើតមកល្អនោះទេ។ លើសពីនេះទៀត ប្រសិនបើមនុស្សឈឺចាប់ដោយអ្នកផ្សេងទៀតនៅពេលពួកគេធំឡើង ឬប្រសិនបើពួកគេមិន ទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់គ្រប់គ្រាន់ដោយសារតែការស្លាប់របស់ឪពុកម្តាយ ការខូចចិត្តត្រូវបាន បន្ថែមទៅក្នុងបាបដើមរបស់ពួកគេ ហើយក្លាយជាផ្ទុកគំនិតអវិជ្ជមាន។ ហើយពួកគេព្យាបាលអ្នក ផ្សេងទៀតយ៉ាងលំបាក។ អ្នកណាដែលមានបបួរមាត់ជួរចត់ ខឹង និងជេរប្រមាថក៏គួរតែដឹង។ ទោះបីអ្នកប្រែចិត្តទាំងទឹកភ្នែក ហើយសុំទោសភ្លាមៗចំពោះកំហុស វានៅតែធ្វើឱ្យអ្នកដទៃឈឺចា ប់។

ដើម្បីព្យាបាល ដំបូងអ្នកត្រូវដឹងពីជំងឺរបស់អ្នក។ អ្នកត្រូវដឹងពីជំងឺ ទើបអាចព្យាបាលបាន។

ដូច្នេះ វាជាការសំខាន់ដើម្បីដឹងពីជំងឺរបស់អ្នក។

“ត្រូវមានចិត្តសប្បុរស និងអាណិតអាសូរគ្នាទៅវិញទៅមក (អេភេសូ ៤:៣២)។ ការមានចិត្តល្អគឺ ការយកចិត្តទុកដាក់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ការមានចិត្តមេត្តា គឺការនិយាយដោយទន់ភ្លន់។ មនុស្ស ដែលមានកម្លាំង, ពាក្យគ្រោតគ្រាតខ្លាំង បុគ្គលិកលក្ខណៈ ឬអ្នកដែលចូលចិត្តឈ្លោះជាមួយអ្នក ដទៃ គួរព្យាយាមធ្វើចិត្តល្អចំពោះអ្នកដទៃ។ នៅពេល ពេលវេលាកន្លងទៅនោះអ្នកនឹងមើលឃើញ ខ្លួនឯងផ្លាស់ប្តូរ។

សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងបានទទួលពីព្រះគឺសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីអាណិតអាសូរ។ ដូច្នេះ យើងគួរអធិស្ឋានឲ្យមានចិត្តដូចជាព្រះ។ " ; ពាក្យតបឆ្លើយដោយស្រទន់ នោះរមែងរំងាប់ សេចក្តីក្រោធទៅ តែពាក្យគំរោះគំរើយ នោះបណ្តាលឲ្យមានសេចក្តីកំហឹងវិញ។ (សុភាសិត ១៥: ១) វាងាយស្រួលក្នុងការមានចិត្តសប្បុរសចំពោះមនុស្សល្អ។ ប៉ុន្តែការមានចិត្តសប្បុរសចំពោះអ្នក ដែលមានចិត្តគ្រោតគ្រាតគឺពិបាកណាស់។ អ្នកណាក៏អាចស្រលាញ់ ឬនឹងស្រលាញ់បានដែរ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលស្រឡាញ់ការបៀតបៀន និងការរងទុក្ខ។

បើអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់តែអស់អ្នកណា ដែលស្រឡាញ់ដល់ខ្លួន នោះតើបានបំណាច់អ្វី ឯពួកអ្នក យកពន្ធ តើគេមិនប្រព្រឹត្តដូច្នេះដែរទេឬអី (ម៉ាថាយ ៥:៤៦) យើងគួរតែអធិស្ឋានឲ្យយើងអាច ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ យើងត្រូវអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដែលបៀតបៀន ហើយស្អប់យើង។ យើងតែងតែអធិស្ឋានសម្រាប់ការងារយើង កូនរបស់យើង ប៉ុន្តែយើងមិនបានអធិស្ឋានឲ្យព្រះផ្លាស ប្តូរយើងនោះទេ។ ទោះបីជាវាសំខាន់ជាងក៏ដោយ ភាគច្រើនយើងអធិស្ឋានសម្រាប់អ្វីផ្សេងៗ។

យើងគួរតែអធិស្ឋានសំរាប់ខ្លួនយើងដែលជាមនុស្សមាននិស្ស័យនិយាយគំរោះគំរើយ និងធ្វើឲ្យអ្នក ដទៃតូចចិត្ត។ ចូរមានចិត្តសប្បុរសនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ព្រមទាំងមានចិត្តទន់សន្តោស ហើយអត់ ទោសគ្នា ដូចជាព្រះទ្រង់បានអត់ទោសឲ្យអ្នករាល់គ្នាដែរ។ អេភេសូរ ៥:៣២ ការអភ័យទោសគឺជា ការបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងស្រុងរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដែលឲ្យជីវិតមិនត្រឹមតែដល់អ្នកដែល អត់ទោស តែអ្នកដែលលើកលែងទោសដែរ។ ដូច្នេះ ការអត់ទោស គឺជាវិធីតែមួយគត់ដើម្បីយក ឈ្នះការអាក្រក់និងការផ្លាស់ប្តូរ។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានអត់ទោសឱ្យខ្ញុំ ខ្ញុំគួរតែអាចអត់ទោស ខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃ។

យើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយគឺជាព្រះដែលអត់ទោសបាបរបស់យើង។ នេះគឺជាព្រះគុណ។ នៅ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវគង់នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវបានស្រែកយ៉ាងនេះថា «ឯព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ មានព្រះបន្ទូលថា ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមអត់ទោសដល់អ្នកទាំងនេះផង ដ្បិតគេមិនដឹងជាគេធ្វើអ្វី ទេ »។ (លូកា ២៣:៣៤) ពួកគេជាអ្នកណា? ពួកគេជាមនុស្សដែលចោទប្រកាន់និងចំអកឲ្យព្រះ យេស៊ូវ។ ពួកគេគឺជាពួកដែលឆ្កាងទ្រង់ ដាក់មកុដបន្ទាលើព្រះកេសទ្រង់ ហើយទម្លុះចំហៀងខ្លួន ទ្រង់ដោយលំពែង ហើយធ្វើគ្រប់ប្រភេទនៃអំពើអាក្រក់។ ដូច្នេះ ពួកគេគួរតែជាអ្នកដែលចុះចូល នឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវកំពុងអធិស្ឋានសុំការលើកលែងទោសពីអំពើបាបរបស់ ពួកគេ។

វាជាការចាំបាច់ត្រូវតែអត់ទោសឱ្យអ្នកដទៃជានិច្ច ក៏ដូចដែលព្រះហរទ័យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកដែលយល់ពីការអភ័យទោសមុនគេបង្អស់។

វាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការអត់ទោសឱ្យអ្នកដទៃ។ វាពិបាករហូតឲ្យតែយើងមានជីវិតរស់នៅ។
ការអភ័យទោសមិនងាយស្រួលទេ។ យើងគួរតែបោះបង់ចោលការអវិជ្ជមានរបស់យើង។
ការអភ័យទោសសម្រាប់ខ្លួនឯង។ បើយើងមានពោរពេញដោយគំនិតអវិជ្ជមាន វាអាចបំផ្លាញ
យើងបាន។ តាមលំដាប់លំដោយ ដើម្បីអភ័យទោស ខ្ញុំត្រូវតែយល់ជាមុនអំពីអ្នកដែលបានធ្វើ។
ការយល់ដឹងអំពីបុគ្គលដែលបានធ្វើអាចជួយអភ័យទោសបានយ៉ាងច្រើន។

វាជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក្នុងការព្យាបាលអ្នកដែលឈឺចាប់។ វាមិនមែនសម្រាប់តែអ្នកដែលឲ្យ
អ្នកដទៃឈឺចាប់នោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនោះដែលកំពុងរងការឈឺចាប់នោះដែរ។

មានមនុស្សជាច្រើនដែលខូចចិត្តដោយសារតែការអាក្រក់នៅកុមារភាព។ ៨០-៩០% នៃឧក្រិដ្ឋជន
ដែលជាប់ពន្ធនាគារបានប៉ះពាល់ដល់កុមារភាព។ ហើយយើងជាអ្នកដែលគួរជួយដល់ពួកគេ។ វា
គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ពិតរបស់យើង ការអភ័យទោស និងការផ្សះផ្សាទៅពេលដែលយើង
ស្រឡាញ់ និងប្រទានពរសូម្បីតែសត្រូវរបស់យើង។ សេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះពរនេះអាចព្យាបាល
ព្រលឹងដែលរឹងរូស ឲ្យបានជាសះស្បើយ។ ហើយវាអាចធ្វើឱ្យយើង បានតែមួយនៅក្នុងព្រះអម្ចា
ស់។

តើយើងមានបទពិសោធន៍អាក្រក់ប៉ុន្មានក្នុងជីវិត? យើងនឹងមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្ត
មុនពេលយើងដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះ។ សេចក្តីសុខសាន្តក៏មិនស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះខ្ញុំដែរ។ កូនៗ
របស់ខ្ញុំនឹងមិនអាចលូតលាស់បានល្អក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះទេ។ ជីវិតការងាររបស់ខ្ញុំមិនសប្បាយ
ចិត្តទេ។

អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺមិនសប្បាយចិត្តនិងឈឺចាប់។ ប្រសិនបើយើងដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវមិនអាចអត់
ទោសបាន វានឹងមានការឈឺចាប់និងវេទនាប្រាកដ?

យើងគួរអត់ទោស ហើយស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវជាមួយក្តីស្រឡាញ់នៃឈើឆ្កាងដែលព្រះអម្ចាស់
បានប្រទានមក ពួកយើង។ WLS អនុញ្ញាតឱ្យយើងទទួលបានបទពិសោធន៍ផ្លាស់ប្តូរជីវិត និងព្រះ
គុណដ៏អស្ចារ្យតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ។

ខ្ញុំនឹងអត់ទោស ហើយស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវ ជាមួយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃឈើឆ្កាងដែលព្រះអម្ចាស់
បានប្រទានមកខ្ញុំ។

WLS អនុញ្ញាតឱ្យបង្កើតប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យមួយដែលអ្នកអាចផ្លាស់ប្តូរ និងផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់
យើងតាមរយៈ ក្តីស្រឡាញ់។

ខ្ញុំនឹងអត់ទោស ហើយស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវ ជាមួយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃឈើឆ្កាងរបស់ព្រះអម្ចា
ស់។

[សេចក្តីបញ្ចប់]

ប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំចង្អុលបង្ហាញថា ក្រុមជំនុំកំណែទម្រង់មានឥទ្ធិពលលើក្រុមជំនុំសម័យថ្មី វាជាចរន្តសំខាន់ ដើម្បីបង្កើតក្រុមជំនុំពិតៗ បន្ទាប់មក យើងគួរចងចាំថា ចរន្តដ៏មានអានុភាពនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយចលនាអក្សរសាស្ត្រ ការបោះពុម្ពផ្សាយបទគម្ពីរ សេចក្តីអធិប្បាយ និងកូនសៀវភៅពួកបរិសុទ្ធដល់ពួកគ្រីស្ទាន។

ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាមានទំនោរទៅរកវិធីសាស្ត្រដ៏ងាយស្រួលដូចជា ក្រដាសផ្សាយដំណឹងល្អសាមញ្ញ អត្ថបទខ្លីៗពីមូលដ្ឋានគ្រឹះព្រះគម្ពីរជាដើម។ ជាការពិត ក្រុមជំនុំភាគច្រើនអនុវត្តលើចរន្តអារម្មណ៍ និងសកម្មភាពទម្លាប់គួរឱ្យធុញទ្រាន់ និងបញ្ហាដូចគ្នាជាដើម ។ល។ ៗ ពីព្រោះសមាជិកជាច្រើនស្ថិតក្នុងកម្រិតនៃការយល់ដឹងទាបៗ ទោះបីជាយើងបានទទួលយកវិធីសាស្ត្រនេះក៏ដោយ យើងគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងពីព័ន្ធកិច្ចផ្សព្វផ្សាយរបស់យើងសម្រាប់ពួកគេនាពេលអនាគត។ ទោះបីជា យើងទទួលបានដំណឹងល្អតាំងពី 100 ឆ្នាំមុនពី ឆ្នាំ 1922 ក៏ដោយ វាជារឿងសំខាន់ដើម្បីពិនិត្យមើលស្ថានភាពរបស់យើងនៅក្នុងពន្លឺនៃវិធីសាស្ត្រព្រះគម្ពីរ។

ដូច្នេះ CEMF ផ្ដោតលើការបោះពុម្ពសៀវភៅគោលលទ្ធិសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ហើយផ្ដោតលើការបកប្រែ។ ហើយ CRFI បន្តស្រែកចេញនូវផ្លូវតូចចង្អៀតរបស់យើង នោះគឺផ្លូវនៃជីវិតតាមរយៈព្រឹត្តិបត្រសំឡេងរបស់យើង។ ក្នុងឆ្នាំនេះ យើងនឹងផ្សព្វផ្សាយពួកវាដើម្បីចែកចាយសេចក្តីពិតជាមួយនឹងបេសកកម្មតាមតំបន់។ ដូច្នេះ សិក្ខាសាលាគ្រូគង្វាល ចាស់ទុំ 3កន្លែងនេះ យើងបានផ្តល់កូនសៀវភៅជីវិតគ្រីស្ទានពិតរបស់ ខាលរីន។ ដើម្បីចែករំលែកដល់ពួកគាត់។ ខ្ញុំអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះផ្តល់ការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីសម្រេចបាននូវការបង្រៀនដែលបានកំនែទម្រង់ ។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ថ្ងៃទី ០១ ខែ មេសា ឆ្នាំ ២០២២

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន ប្រធាន CRFI & អ្នកនិពន្ធលិខិតពត៌មាន
